

NÉMET NEMZETISÉGI ISKOLÁT VETT ÁT A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYE

A Magyar Katolikus Egyház a 2011/2012-es tanévtől 38 közoktatási intézményt vett át az önkormányzatoktól. Így a fenntartása alatt jelenleg 225 katolikus iskola működik. Az intézményeken belüli alapfeladatok tekintetében is emelkedés tapasztalható, 71 alapfeladattal – főleg óvodai neveléssel és

általános iskolai oktatással – egészült ki az intézmények oktató-nevelő munkája.

Hogyan is került ennyi intézmény a keresztény egyházakhoz ettől a tanévtől? A valós tények ismerete nélkül egyes lapok hasábjain ismét vádaskodások középpontjába került az egyház.

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye oktatási intézményei a mátészalkai Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskolával bővültek. Az iskola átvételének körülményeiről Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi püspök atyát kérdeztük.

Folytatás a 2. oldalon

Harangszentelés a Szent Anna székesegyházban

21. oldal

Családok missziós küldetése

12–13. oldal

Új igazgató a kisvárdai oktatási intézmény élén

6–7. oldal

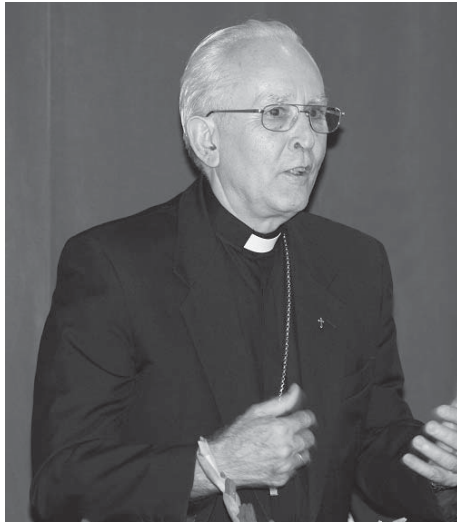
Új iskolával gazdagodott az egyházmegye

1–3. oldal

Folytatás az 1. oldalról

Bosák Nándor püspök atya: – Az eddigi gyakorlat során, ha egy önkormányzat

egy általa üzemeltetett iskolát egyházi fenntartásba kívánt adni, úgy egy korábbi rendelkezés alapján a kiegészítő támogatás összegét öt éven át a saját költségvetéséből kellett fedeznie oly módon, hogy a kiegészítő támogatást az állami költségvetésbe utalta – az egyházi fenntartó pedig innen kapta meg a pénzt. Ezt a törvényt módosították úgy, hogy ezentúl az önkormányzatnak nem kell ezt a hozzájárulást befizetnie a központi kasszába, az új fenntartó pedig – az adott egyház – az önkormányzattól átvett iskola után azonnal megkapja az államtól a kiegészítő hozzájárulást.

Ez a törvénymódosítás eredményezte azt, hogy a magyar önkormányzatok az elmúlt hónapok során sorra keresték fel a történelmi egyházakat oktatási intézményeik átadásának szándékával.

Kovács Ágnes: – *Míg az önkormányzatok részéről az iskolák átadása pusztán anyagi megfontolásból eredt, úgy az egyházakat más szándék vezérelte az iskolák átvételkor.*

– Valóban, több önkormányzat azért szerette volna átadni az iskoláját, hogy megszabaduljon az iskolafenntartás terhéértől, azt gondolva, hogy az egyháznak könnyebb fenntartani egy iskolát, mint az önkormányzatnak. De ez tévedés. Az egyházak semmivel sem kapnak többet az iskola fenntartásá-
ra, mint az önkormányzatok.

Az önkormányzatok az iskoláik működéséhez szükséges költségek egy részét az államtól kapják (normatív támogatás), másik részét (kiegészítő támogatás) az önkormányzatokhoz befolyt adókból fedezik. Az egyház nem folytat olyan tevékenységet, amely során adót szedne be, így a kiegészítő támogatást közvetlenül a költségvetésből kapja.

De ez nem jelenti azt, hogy egy iskola fenntartásához több forrása lenne, mint egy állami iskolának. Az egyház sem tudja ere-

jén felül vállalni egy iskola működtetését.

Ott viszont, ahol igény van arra, hogy egyházi szellemű legyen az oktatás, és az iskola működése rentábilis, ott az egyház kiveszi a részét az oktatásból.

– *Természetesen bizonyos sajtóorgánuk, kibaszálva a támadhatóság lehetőségét, az egyházat különböző vádakkal támadják: területszerzés, szegregálódás, szabad iskolaválasztás jogának megsértése.*

Valóban, a sajtóban egyesek próbáltak vészharangot kongatni, máshol a pedagógusok körében keletkeztek félelmek, de ezek nem valós problémák voltak, és ahogy tudom, a konkrét helyeken sikerült megoldani őket.

A mostani finanszírozási körülmények között 400 fő alatt nem lehet rentábilisan működtetni egy iskolát. Tudjuk jól, hogy az egyiskolás falvakban egyre kevesebb a gyermek. Ezekben a helyeken nem is tudtunk átvenni iskolát, így föl sem merülhetett a szabad iskolaválasztás jogának a sérelme (amit egyébként is képmutató módon hangoztattak egyesek). A nagyobb településeknél, ahol több iskola működik, megvan a választás lehetősége. Mátészalkán például 4 általános iskola működik, ebből kettő felekezeti (református, római katolikus) és kettő önkormányzati, ez ideális választási lehetőséget biztosít minden szülő számára, hogy milyen iskolában akarja gyermekét neveltetni.

Gimnáziumainkban és középiskoláinkban valóban magas szintű oktatás folyik, de ez nem annak következménye, hogy bizonyos szempontok szerint válogatnak a növendékek között, hanem az odafigyelő nevelői munka következménye. Az egyházi iskolák nyitottak minden tanuló felé, mindenkinek helye van benne. De nem semleges, nevelési céljait a keresztény kultúra és erkölcsiség alapján határozza meg, ezért a pedagógusok vállalják, hogy ebben a szellemben végzik munkájukat és vállalják, hogy gondos nevelő munkával segítik azokat, akik valóban tanulni akarnak. Az, hogy milyen színvonalú egy iskola, az évek során alakul ki, és ez a tanulók és a pedagógusok közös munkájának eredménye.

Az átvett mátészalkai iskola a város egyik legjobb általános iskolája volt: nemzetiségi iskola, amelyben kétnyelvű oktatás folyik, de egyébként itt történik a legmagasabb színvonalú oktatás a helyi általános iskolák között. Ennek ellenére elmondható, hogy a jelenlegi 520 tanulóból 83 tanuló roma származású. Az egyház befogadó intézmény, alaptalanok a szegregáció felerősítésére irányuló vádak. Az országos átlagnál az egyházi intézményekben lényegesen magasabb a szociális törvény szerint rászorulóknak minősülő hátrányos helyzetű tanulók aránya.

– *Az egyházmegyét is több önkormányzat polgármestere megkereste felajánlva az*

intézményük átadását. Miért a mátészalkai Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskolára esett a választás?

– Egyházmegyénk fenntartásában három városban működik katolikus iskola: Kisvárdán, Nyíregyházán, Debrecenben, a 2011/2012-es tanévtől kezdődően pedig a mátészalkai intézménnyel gazdagodtunk.

Az egyházmegyénk szatmári részén eddig nem volt oktatási intézményünk. Mivel az önkormányzat és az iskola vezetése részéről is megfogalmazták a kérést, amit a pedagógusok egyhangúlag támogattak, úgy döntöttünk, hogy átvállaljuk ennek az iskolának a fenntartását, és katolikus szellemiségű iskolaként működtetjük tovább.

– *Az önkormányzatok a napi működéshez szükséges támogatást is nehezen tudják előteremteni, az épület állagáról nem is beszélve. Sok esetben évtizedek óta csak a szükséges karbantartási munkákat végezték el. Milyen iskolát vett át az egyházmegye?*

– Az épület továbbra is az önkormányzat tulajdonában van, csak a feladatot vettük át. A karbantartás a mi feladatunk lesz, de nagyobb felújításnál a pályázatokhoz az önkormányzat biztosítja az önrészt. Hamarosan szükségessé válik az épület fűtésének korszerűsítése, az ablakok cseréje, ebben is segítséget ígért az önkormányzat.

– *Az iskola megtarthatta eredeti nevét.*

– A mintegy 105 éves múlttal rendelkező, a rendszerváltás előtt Zalka Máté, később Széchenyi István nevet viselő iskola nevet nem változtattuk meg, ennek a pedagógusok nagyon örültek, nevében csak a katolikus szóval egészült ki. Védőszentként Szent József tiszteletét erősítjük az intézményben, aki a helyi katolikus plébániának is védőszentje. Az iskolában továbbra is megőriztük a német nemzetiségi oktatást. Ezzel az oktatási formával lehetőség nyílik a szatmári svábok kultúrájának további megismerésére, a német nyelv emelt óraszámában történő oktatására.

– *Az iskola speciális jellegéből adódóan változások állnak be az iskola életében.*

– Az iskola tanulói közül tizenhat gyereket vittek át más intézménybe, a pedagógusok mindannyian maradtak. A most induló három első osztály tanulóira ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint az egyházi iskolásokra. Nekik kötelező hittanoktatáson részt venni. Azonban a más felekezet részére, a református, görög katolikus hittanoktatás lehetőségét felkínáljuk. A második osztálytól felmenően is részt vesznek hittanórákon. Azon tanulók számára, akik szüleik külön kérése alapján nem vesznek részt a felekezeti hitoktatásban, az iskola az erkölcs-tan oktatását biztosítja.

Kovács Ágnes

TANÉVNYITÓ MÁTÉSZALKÁN AZ ÚJ RÓMAI KATOLIKUS ISKOLÁBAN

2011. szeptember 1-én A 105 éves Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskola tanévnnyitó ünnepsége az eddigi gyakorlathoz képest rendhagyó volt, hiszen nemcsak egy megszokott ünnepségnek, hanem egy új iskola megalapításának, megáldásának is tanúi lehettek a résztvevők. Részt vettek: a városvezetés részéről Szabó István polgármester, dr. Szászi István alpolgármester, dr. Takács Csaba jegyző, az iskola-vezetés részéről, Dienes Béla igazgató, valamint a keresztény egyházak képviselői: Bosák Nándor, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöke, Heidelsperger István mátészalkai esperes, plébános, az iskola lelki vezetője, Nagy Csaba lelkipásztor, Papp Zoltán görög katolikus parókus és Becsei Miklós református lelkész.

Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi püspök, mint az iskola új fenntartója köszöntésében többek között elmondta: az iskola átvételével a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye a mátészalkai önkormányzatnak a gyermekek nevelésében végzett feladatában vállal részt azzal a kulturális, szellemi, erkölcsi gazdagsággal, amit a katolikus egyház hazánkban már ezer éve képvisel.

A főpásztor örömet fejezte ki, hogy az iskola megtarthatta a Széchenyi István nevet. A „legnagyobb magyar” gondolatvilága egy irányba vezet azzal, ahogyan a keresztények és magyarok gondolkodnak a jövőről, a magyar kultúráról. A főpásztor biztatta a pedagógusokat, hogy őrizzék a Széchenyi István

nevével jelzett szellemiséget, magyarságtudatot, nemzetért való felelősséget, és ennek szellemében vigyék tovább a gyermekek nevelését.

Ezután a főpásztor kifejtette: a katolikus szó nem kizárólagosságot, hanem egyetemesiséget jelent, azért ebben az iskolában továbbra is minden gyermeknek, pedagógusnak helye van, felekezettől, belső meggyőződéstől függetlenül. Csak az a fontos – emelte ki –, hogy a cél, az irány az egyetemes értékek felé irányuljon a nevelésben is.

Ezután Dienes Béla, az iskola igazgatója tanévnnyitó beszéde hangzott el. Az igazgató

gató köszöntötte az iskola 520 tanulóját. Elmondta, nagy kihívás lesz az egyházi szel-

lem meghonosítása, hiszen itt egy eddig világi, 105. tanévet kezdő – bár mindig konzervatív nevelési elveket valló – iskolában kell úgy elhinteni a hitélet magvát, hogy az ide eddig beiratott gyerekek számára biztosítva legyen a felekezetenek megfelelő vallásgyakorlás.

Majd az igazgató hozzátette, az intézményben helye van minden olyan jó szándékú törekvésnek, amely a következő generáció neveléséért, a nemzet fennmaradásáért, a morális válság elkerüléséért küzd. A katolikus hagyományok továbbörökítése csak előnyévé válhat a felnövekvő generációnak.

A katolikus iskolákban a kötelező tantárgyak között szerepel a hitoktatás. Az igazgató elmondta, valamennyi tanuló felekezetenek megfelelően részesül majd hitoktatásban, valamint az intézményben továbbra is megőrzik a német nemzetiségi oktatást. Ezzel az oktatási formával lehetőség nyílik a szatmári svábok kultúrájának további megismerésére, a német nyelv emelt óraszámában történő oktatására.

Az iskola névváltozás helyett védőszenetet választott, így Szent József tiszteletét gyakorolják majd az iskola falai között, aki a helyi egyházközösségnek is védőszentje.

Kovács Ágnes

KATOLIKUS ISKOLÁBAN KEZDTÜK A TANÉVET

Városunkban 2011. szeptember 1-jétől a Széchenyi István Általános Iskola már egyházi intézményként kezdheti meg működését, mivel Mátészalka város képviselőtestülete hozzájárult az intézmény átadásához a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyének.

Az iskola tanulóifjúsága és tantestülete az új tanévet már a Széchenyi István Katolikus és Német Nemzetiségi Általános Iskolában kezdi. Az átadáshoz kapcsolódó előkészítő szakasz júniusban lezárult. Az iskola diákjai és szülei nyilatkoztak arról, hogy a továbbiakban is az intézményben kívánják-e folytatni tanulmányaikat. Az 505 tanulóból 14 gyermek kér-

te, kapjon lehetőséget arra, hogy inkább a város önkormányzati iskoláiban folytathassa tanulmányait. A tantestület és a technikai dolgozók valamennyien alkalmazásukat kérték az új fenntartótól, amire ígéretet és munkaszerződést is kaptak (illetve kapnak, mert a szerződések augusztus 31-ig készülnek el, és szeptember 1-jével lépnek életbe). Az intézmény vezetése folyamatosan tartja a kapcsolatot lelki vezetőnkkel, Heidelsperger István atyával, és István atyán keresztül a püspökséggel. Dienes Béla jelenlegi igazgató úr megkapta kinevezését az elkövetkező öt évre, így régi-új igazgatóként irányítja az átadás-átvétel folyamatát.

Május 17-én Bosák Nándor püspök úr is el látogatott az intézménybe, ahol találkozott a

tantestület tagjaival, az iskola vezetésével. Püspök úr a pedagógusokkal történő megbeszélésen elmondta elvárásait az intézmény működésével kapcsolatban, és nyomatékosította: ennek az iskolának a színvonalas oktató munka mellett a jövőben a az célja, hogy olyan keresztény értékrenddel bíró gyermekeket neveljen egyházi felekezettől függetlenül, akik megbecsülik szüleiket, nevelőiket, környezetüket, a hit segítségével egy boldog és szeretetteljes életet élhetnek.

Szeptember 1-jén pedig köszönhetjük egymást „Dicsértéssel...” „Dicsőséggel...” és „Áldás békességgel”, a nyelv egy lesz: a hit, megbecsülés, szeretet nyelve!

Kaptorné Bíró Beáta igazgató-helyettes

EVEZZETEK A MÉLYRE!

A nyíregyházi Szent Imre Katolikus Gimnázium, Általános Iskola és Kollégium „Veni Sancte” szentmisével egybekötött jubileumi tanévnyitó ünnepségét tartották a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya Társszékesegyházban 2011. szeptember 1-jén. Az ünnepségen emléktáblát is avattak, amelyet Nyíregyháza Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatalának falán helyeztek el annak emlékére, hogy 90 évvel ezelőtt, 1921. szeptember 1-jén a Városháza udvarán álló Római Katolikus Elemi Iskolában kezdte meg működését a Királyi Katolikus Gimnázium, a Szent Imre Gimnázium szellemi jogelődje.

Az emléktáblát Bosák Nándor megyéspüspök áldotta meg, majd Dr. Molnár István, az egykori Királyi Katolikus Gimnázium diákja osztotta meg a nehéz, háborús idők diákkori élményeit a jelenkor ifjúságával. 90 évvel ezelőtt éppen ezen a napon 10-11 éves kisdíjak gyűltek össze azért, hogy felvételi vizsgát tegyenek Ady Lajos tankerületi királyi főigazgató – Ady Endre testvére – elnökletével működő bizottság előtt.

Megyesi Mária, az intézmény igazgatója tanévnyitó beszédében tisztelettel adózott azoknak a tanároknak, tanulóknak, akik nekünk méltón öregbítik az iskola hírnevét. Em-

léktáblák, fotók őrzik Szathmári László cserkészparancsnok, Kaszás József (Szepi bácsi) történelemtanár, Petraskó László testnevelő tanár, Lakatos István fizikatanár, Horváth Sándor ta-

nár úrnak nevét, akik évtizedeken keresztül nemcsak a gimnázium, hanem Nyíregyháza város társadalmi életében is meghatározó szerepet tölthettek be. A jelenlegi diákok előtt példaképként áll elődeik – Zenthe Ferenc színművész, Kállay Kristóf, Kállay miniszterelnök fia, a híres tánckoreográfus Vásárhelyi László, Horváth Sándor, Galambos Lajos írók, Huszár István festőművész, Kartal Ernő, a miskolci minorita rendház néhai házfőnöke – neve. Különösen ápolják a régi alma mater hagyományait a Szent Imre Öregdiák Baráti Kör tagjai, akik aktívan bekapcsolódnak a szeptember 1-jén kezdődő jubileumi hónap programjaiba. Egye-

dülálló az immár 30 darabból álló Szent Imre Baráti Köri Füzetek sorozat is, amelynek sorai az öregdiákok legemlékezetesebb diákélményeit őrzik. Bosák Nándor megyéspüspök a tanévnyitó szentmise homíliájában bátorította a diákokat, hogy céljaikért kitartóan dolgozzanak. „Evezetek a mélyre!” A főpásztor Jézus felszólítására utalt, amikor Ő ráparancsolt tanítványaira, hogy vessék ki a hálót! A tanítványok, bár nem bíztak a jó fogásban, de Jézus szavára kivetették a hálójukat, és megtörtént a csoda. Amit tanév elején elkezdene, az Isten előtt kedves, önmaguk számára pedig hasznos lesz.

A tanévnyitóra Szakál Ferenc politikai tanácsadó, a NEFMI Oktatásért Felelős Államtitkári Kabinet tagja is ellátogatott, aki korábban maga is mint pedagógus Cegléden katolikus intézményt vezetett. „Mi az iskolai munkát közszolgáltatnak tekintjük, amely az állam felelőségét hordja magán” – fogalmazott. A politikus szöveg a már *nemzeti köznevelés* nevet viselő új közoktatási törvényről, amely üzenetet küld az egész társadalomnak, többek között azt is, hogy a magasabb színvonalú oktatást értékalapokra helyezzük, és míg eddig a köznevelési rendszert piacként értelmezték, szolgáltatásnak tekintették, az új köznevelési törvényben közszolgáltatnak, közszolgáltatásnak tekintik az oktatást és a nevelést.

Kovács Ágnes

HONVÉDELMI OKTATÁS A DEBRECENI KATOLIKUS GIMNÁZIUMBAN

Együttműködési megállapodást írtak alá Bosák Nándor megyéspüspök a Debreceni Nyíregyházi Egyházmegye képviselőjében és dr. Pogány Béláné, az egyházmegye fenntartása alatt álló debreceni Szent József Gimnázium és Kollégium igazgatója a Magyar Honvédség 5. Bocskai István Lövészdandár képviselőjével, dr. Lippai Péter ezredessel 2011. augusztus 31-én az oktatási intézmény tanévnyitó ünnepségén, miszerint az egyházmegyei gimnáziumban a 2011-12-es tanévtől megkezdődik a honvédelmi alapismeretek tantárgy oktatása.

A képzés a Honvédelmi Minisztérium által gondozott, szakmai anyagra kidolgozott kerettantervre épül. Az intézményben a honvédelmi alapismeretek képzése tanórán kívüli foglalkozás, szakkör, erőnléti oktatás biztosításával, valamint a felsőbb osztályokban a „katonai alapismeretek” mint választható közismereti érettségi vizsgatárgy bevezetésével valósul majd meg. Az iskola, amennyiben a képzés iránt megfelelő számú érdeklődő mutatkozik, a honvédelmi alapismeretekre épülő szakképzés bevezetését is tervezi a 2012-13-as tanévtől.

Az együttműködési megállapodásban az is szerepel, hogy az egyházmegye a lövészdandár és

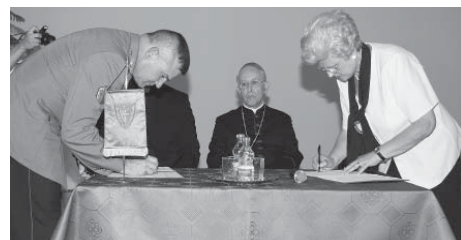
családjai részére a folyamatos lelki gondozás, előadások, vallási rendezvények, szentmisék látogatása céljából liturgikus helyszíneként biztosítja a debreceni Megtestesülés templomot.

Dr. Pogány Béláné igazgató tanévnyitó beszédében az Újszövetségből kiemelte a római százados példáját, akinek hitvallása a szent liturgia egyik kulcsmondatában is visszatér: „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én szolgálóm!” Az a katona, aki a rend és fegyelem világában, az élet mindenkor veszélyeztetettségének és a kikerülhetetlen halálnak tudatában él, a legfontosabbat értette meg: Isten mindenkefelettségét. A mindennapi életünkben az alapos lelki felkészülés kell, hogy kiegészítse a testi erőnléteket, hogy a legváratlanabb, legnehezebb helyzetekben is mindig e magasabb szempont álljon előttünk – emelte ki az intézmény vezetője.

Nem toborzásról van szó

Dr. Lippai Péter ezredes elmondta, nem toborzásról van szó. A honvédelem többet jelent, mint katonának lenni. Azzal a céllal kötötték a megállapodást, hogy tiszta képet tudjanak adni a fiataloknak arról, hogy mit vár el tőlük az ország, ha olyan esetre kerülne a sor, amikor a honvédelem tényleges te-

vékenységet jelent. Ehhez hozzátartozik az is, hogy segítsünk egymásnak. 2004 őszén felfüggesztették a sorkatonai szolgálatot, azóta megfigyelhető, hogy a társadalom és a honvédség kapcsolata meglazult. Korábban az apák és fiúk katonai szolgálata által

szinte minden család érintve volt a honvédelemben. Ez a kötelék megszűnt, a társadalomban hamis kép alakult ki a honvédségről, annak feladatairól. Ennek a programnak az is célja, hogy helyére tegye ezeket a téves képzeteket.

Bosák Nándor püspök atya az előtte elhangzó gondolatokhoz hozzátette, hogy mind a katolikus iskola, mind a honvédelmi nevelés programjaként szerepel, hogy olyan embereket neveljen és készítse fel, akik szükség esetén segíteni tudnak embertársaiknak. Az egymás iránt érzett felelősségtudatot mindenkiben fejleszteni kell.

Kovács Ágnes

SZEMÉLYES TÖRTÉNELEM

Befejezték a kutatómunkát a debreceni Szent József Gimnázium és Kollégium diákjai, amely a 2009-ben a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség, az Oktatási és Kulturális Minisztérium Támogatáskezelő Igazgatóságával karöltve az Európai Szociális Alap és a Magyar Köztársaság társfinanszírozásában középiskolák számára kiírt pályázat „Historia est magistra vitae” című projekt keretében végeztek.

A másfél év gazdag tapasztalata nemcsak a történelmet hozta közelebb a diákokhoz, hanem az azt elszenvedő idősebb generáció emberét is.

A projekt során a diákok kutatómunkát végeztek, a modern technikai eszközökkel interjúkat, riportokat készítettek a XX. század történéseit vizsgálva, amely során a tankönyvek lapjain sem található megélt történelmet ismerhették meg.

Mintegy harminc tizedik, tizenegyedik és tizenkettedik osztályos diák és tanáraik (Danyi Dorottya, Kirilla Pál, Medve József, Pintér József, Veres László) vett részt a projektben, ahol az elméleti felkészülés után a tanulók a kísérő tanáraikkal és dr. Bódis Zoltán projektvezető, és Málnás Szilárd informatikus, digitális médiaoktató tanár úrral több, mint ötven riportfilmet készítettek. Az izgalmas kutatás során tényfeltáró munkájukhoz elengedhetetlen volt az előzetes adatgyűjtés, és az adott történelmi korszak hátterének alapos ismerete is.

AZ IGAZSÁG MEGISMERÉSE KÖTELEZ A TOVÁBBADÁSRA

Az elkészült riportfilmekből egy-egy 20-30 perces, az előírt kritériumoknak megfelelő riportanyagot állítottak össze. Ezt az interneten is elérhető Emlékpontok vizuális archívum központi adatbázisban folyamatosan helyezik el, az intézmény 40 filmje már látható is a világhálón (www.emlekpontok.hu). Ezek a riportok, visszaemlékezések minden középiskola számára letölthetőek, így a projektben résztvevő diákok a többi intézmény munkáin keresztül a történelem más-más eseményeiről is képet kaphatnak. Nagyon fontos valóban élni ezzel a lehetőséggel, hisz jelenleg országosan kb. 80 iskola 1543 filmje érhető el: talán még soha nem volt lehetőség arra, hogy ilyen közvetlen forrásból merítsen, aki az elmúlt korszakok történelmét, életmódját, szokásait vizsgálta. Így jut el az igazság másokhoz is, így egészül,

mélyül, válik hitelesebbé az elmúlt évszázad igaz történelme.

A kiemelkedő színvonalú technikai be rendezésekkel ellátott iskolai filmstúdióban a diákoknak lehetőségük volt a jó minőségű kép- és hangfelvételek vágására, szerkesztésére. Munkájuk során ellátogattak a Debrecen Televízió épületébe is így közelebről is megismerhették a televíziózás háttér munkáját, a vágóstúdiót, az MTV regionális stúdióját és egy élő adás kulisszatitkaiba is bepillantást nyertek.

AZ EMBER ÉS A TÖRTÉNELEM

A másfél éves kutatómunka mind emberi, mind technikai vonatkozásban eredményes-

nek mondható.

A fiatalok az élet pezsgésében, önfeledt vidámságában sem az idősebb kor magányát, bölcsességét, gazdag tapasztalatát, sem pedig az elmúlt történelmi időszakot nem ismerik, nem értik. A társadalomban nem élnek együtt a generációk, a fiatal nemzedék távol kerül az idősebb korosztálytól, nagyszüleikkel is ritkán és rövid időre találkoznak. A mélyinterjúk, beszélgetések lebontották ezeket a falakat.

A projekt során főként idősebb emberekkel beszélgettek, a személyes kontaktus megteremtése a riportanyagokkal külön kihívást is jelentett egy-két diák számára. Mélyinterjúkat készítettek, és az ilyen esetekre jellemzően elnyomott érzelmek, fájdalom, gyász került a felszínre, amelynek krízise a diákokra is megrázóan hatott. A beszélgetésben együttérzést éltek át, megélték a tapintatot, az eseményeket, igazságtalanságot elszenvedő emberekkel szemben. A fiatalok most már tudják, hogy mennyi fájdalmat és örömet hor-

dozhat egy-egy idős arc az élet során elszenvedett fájdalmak miatt.

A fiatalok elmondták, hogy az idősebb emberek örültek a beszélgetés lehetőségének, bármennyire fájdalmas témát érintettek. Nem zárkóztak el, a múltban elszenvedett testi-lelki fájdalmukat enyhítette a diákok érdeklődő jelenléte. Szívesen és hosszan beszéltek, minden részletet fontosnak tartottak elmondani. A diákok pedig kíváncsian hallgatták a történeteket.

A fiatalok nemcsak az ember és a történelem megismerésében, hanem szakmai fortélyok elsajátításában is gyakorlatot szereztek. A felkészüléstől kezdve: az egyeztetés, kérdések összeállítása, beszélgetés finom irányítása, kamera beállítás mellett a háttér munka-

vágás, tömörítés, lényegre törő anyag készítése szintén felkészültséget igényelt.

Az idősebb ember érzékenyebb, vannak gyenge pontjai, amiről nem szívesen beszél, erről előzetesen érdemes tájékozódni a rokonaitól – mondták el tapasztalataikat a riporterek. De a személyes egyeztetés is informatív lehet, sokat segít, ha szemtől szembe találkoznak, az interjú alannyal a beszélgetést megelőzően. A megfelelő megjelenés szintén hatékonyabbá teszi a riportot, az őszinte, nyitott beszélgetést.

A személyes történelem által újraíródik a történelem. A diákok a munkájuk végén élményeiket elmondva kifejtették: megismerték a történelmet, s az embert, aki azt megélt. Az emberi érzésekkel átítatódott, meggyászolt történelemből sokat tanultak, a sokak számára kevésbé izgalmas tantárgy életre kelt, rádöbbsentek arra, hogy tetteikkel, az igazság oldalán állva ők is sokat tehetnek azért, hogy a történelem ne ismétlje meg önmagát.

Kovács Ágnes

A HELYEMEN VAGYOK

Beszélgetés Kerecsi Béla iskolai igazgatóval

A harmóniában pompázó virágos kertből mindenki talál magának virágot, a gyermek tud választani édesanyjának, a férfi a kedvesének. A kert harmóniája a kertész szorgalmának köszönhető, akit csak ritkán látunk, de munkája, személyisége a kertje által megismerhető. Hasonlóan választhatnak a szülők gyermekeik számára iskolát, egy megfelelően kialakított, alapfeladatokban sokrétű, egyetemes értékorientált nevelési-oktatási intézményben. Az iskolában a „kertész” szerepét az igazgató tölti be, neki összhangban kell lenni a tantestülettel, akik bár pompázhatnak ezer színben, de egymással, az iskola alapértékeivel abszolút harmóniában kell lenniük. Ezekkel a – pályázat kezdő soraiént talán szokatlanul tűnő – gondolatokkal indult Kerecsi Béla, a kisvárdai Szent László Katolikus Szakközépiskola, Általános Iskola, Kollégium és Óvoda új igazgatója az igazgatóválasztáson. Az alábbiakban őt kérdeztük az iskolát érintő terveiről.

– A nem mindennapi bevezető mire utal a pályázatodban?

– Azt szeretném, hogy engem a tantestület munkáján keresztül ismerjenek meg. Mint igazgató, a háttérben szeretnék dolgozni, velük együtt gondozni azt a kertet, amit már elődeim kialakítottak.

18 évvel ezelőtt, amikor elkezdtem tanítani ebben az iskolában, az anyai nagymamám elsírta magát és azt mondta: „Fiam, most már a helyeden vagy.” Ő is ide járt iskolába, de nagyon szegény családból származott, és nem tudta befejezni a tanulmányait, mert dolgoznia kellett. Aztán édesanyám vitte tovább itt a stafétabotot, ezért örült nagymamám, amikor ide kerültem, hogy a helyemen vagyok. A pályamunka megírása alatt is végig erőteljesen adott az ő tisztánlátása abban, hogy ezt meg kell próbálnom.

– Tösgyökeres kisvárdai lakosként csak a katonaság és a főiskolai évek alatt nélkülözött a város.

– Tiszabezdén rövid ideig tanítottam a feleségemmel, de valóban itt élem az életem 1968 óta. Mára már ez az iskola szó szerint a második otthonunk lett, hiszen a Debrecenben orvostanhallgató Gréta lányunkon kívül

az egész család egy irányba tart reggelente. A gyerekek itt tanulnak, és a feleségem is a tantestület tagja.

– A tanításon kívül mindig többet tettél az asztalra.

Kezdetben földrajzot, testnevelést tanítottam, közben a kisvárdai MBI-es csapat kézilabdásait is edzettem, ma is van két magyar aktív női kézilabda válogatott, akik mellettem tanultak. De aktív munkát vállaltam az évkönyvek szerkesztésében, a fotó-videó szakkört vezettem, vannak diákjaink, akik már operatőrként dolgoznak.

– A pályázatot olvasva nemcsak egy egyszerű „kertgondozásról” van szó.

Tulajdonképpen a harmonikus kert, az iskola már adott, köszönhető ez elődeimnek: Lengyelné dr. Tóth Éva, Rozinka Balázs igazgatóknak, illetve az összekötőként is szerepet játszó Katkó Eleménné igazgatóhelyettesnek. A munkájuknak köszönhetően ez az iskola szakmailag ma is maximálisan igazodik a pedagógusok végzettségéhez, a szülők igényeihez. A következő tanévben lesz 20 éve annak, hogy a katolikus egyház visszakapta az iskolát, amit 1918-ban alapított a Szent Orsolya Rend. Akkor nem lehetett ajtóstul rontani a házba, az eddigi igazgatók bölcsen, lassan, szisztematikusan felépítettek egy olyan rendszert, amelyben világossá vált az iskola katolikus jellege, a vasárnapi szentmise-látogatásokkal, évfo-

A tantestület hajókinándulással kezdte a tanévet

lyammisékkel, a lelkigyakorlatokkal. Azt gondolom, hogy most érett meg arra a helyzet, hogy ezen a téren nagyobb lépéseket tegyünk. A lelki nevelés eddig alkalmazkodott a környezethez, most már ezt mélyíteni szeretnénk fölfelé, az Istenhez igazodva.

– Miben jelentkeznek a változások?

– Többek között át szeretnénk formálni az iskola lelkigyakorlatát. Eddig ez egy nagy rendezvény volt az iskolában, most értünk

oda, hogy mindezt kiscsoportokra bontjuk, elvisszük a gyerekeket lelkigyakorlatos házakba, így az iskolalelkészek – Grunda János görög katolikus, Németh János és Bancsi Zoltán római katolikus és Százvai László református lelkészek – is sokkal fontosabb, több feladatot kapnak, egyenként, a lelkek gondozására figyelnek.

A kisvárdai római katolikus plébánia és az iskolánk között igyekszünk előbb kapcsolatot kialakítani. Linzenbold József, a kisvárdai Szent László egyházközség plébánosával, az iskola vezetésével és az iskolalelkészekkel közösen készítettünk egy megállapodást, amelyben megfogalmaztuk terveinket: nagyobb ünnepek előtt Szent László misén vesznek részt diákjaink szüleikkel, továbbá a plébánost és az iskolalelkészeket osztályfőnöki órákra fogjuk meghívni. Már az ez évi tanévnyitó értekezlet előtt nyitottunk, a helyi plébános látta vendégül a tantestületet, lelkigyakorlattal egybekötve. Nagy hangsúlyt szeretnénk fektetni az ökumené működésére is, de a lelkigyakorlatokkal célunk, hogy a felekezeti identitás is erősödjön.

– Az egyházmegye intézményei között a legnagyobb létszámú a kisvárdai iskola.

– A tantestületünk 60 fős, az óvodával, általános iskolával együtt összesen 1000 gyerek tartozik hozzánk. Az tanulók 70 %-a bejár a környező településekről. A jövőben a diákjaink egyházközségeivel is erősítjük a kapcsolatunkat, nem akarjuk őket ide orientálni, hanem a helyüket, szolgálatukat a településeiken megerősíteni. Tájékoztatjuk a

plébánosokat, hogy egyházközségükből kik az iskola tanulói, megkérjük őket, hogy figyeljenek a gyerekekre, vonják be a szolgálatba, jellemzéseket kérünk tőlük, hogyan veszik ki a részüket, valamint felkérjük őket a lelki gyakorlatok vezetésére.

E mellett a lelki gazdagodás mellett természetesen próbáljuk a piacnak megfelelő

képzésben részesíteni a gyerekeket, hogy az életben boldoguljanak, szakmát találjanak, tovább tanuljanak. Erről szól a pályázat is. Nem a megváltoztatásról szól, hanem az eddigiekre építve egy magasabb szinten kívánjuk folytatni a hitre nevelést.

Isten világának építése nem a materiális dolgokban, hanem az emberek lelkében

megy végbe. és akkor boldog az ember, ha megtalálja a helyét a világban, és azzal foglalkozik, amit szeret. Amikor megkaptam ezt a lehetőséget, úgy éreztem és érzem, hogy megérkeztem a helyemre. Szeretném, ha a munkám által mindenki megérkezne a helyére.

Kovács Ágnes

TEHETSÉG A ZENÉSZCSALÁDBAN

Tehetségfejlesztő szakértőként az elmúlt több mint egy évtized alatt sok tehetséges gyermekkel találkoztam a munkám során. Minden szülő azt szeretné, ha gyermeke különleges adottságokkal és képességekkel születne; vannak egyértelmű jelek, amelyek meghatározzák, hogy ki is lehet tehetséges, sajnos, ez nem mindenkinek adatik meg. Ha az ember nyitott szemmel és szívvel jár, rácsodálkozhat a közvetlen környezetében élő tehetségekre is. Az egyházközségünkben szűkebb egyházi közösségünk családjai is nevelnek tehetségeket.

A szemünk előtt nőtt fel és kezdte bontogatni szárnyait Hotzi Enikő, aki zenei tehetség. Istenre tekintő, szeretetteljes és szeretetre méltó ember, keresztény család gyermeke. Enikő olyan zenészcsaládban nőtt fel, ahol jelenleg tizenegyen vannak a zenei pályán, és a rokonság többi tagjának életében is szerepet kapott a hangszerjáték.

Az alábbiakban Hotzi Enikőt kérdeztem tehetségének alakulásáról.

– Milyen vallási értékeket közvetítenek a szüleid számodra?

– Itthon a család köteléke a legfontosabb, melynek erősítésével együtt törekszünk a hit szerinti életre. A nagyszüleim a tágabb értelemben vett családot is összetartják, egymás elfogadására, szeretetre nevelték gyermekeiket, akik ezt továbbadják a következő generációnak. Erősíti ezt, hogy zenészcsaládunk van. A szüleim nehézségek árán is megteremtik a körülményeket ahhoz, hogy tanulmányaimban tovább tudjak haladni, és megérintik a pályá sokrétűségét, hiszen ők is tapasztalták ezt, amíg édesapám aktívan játszott.

– A család értékrendjébe a zene szeretete is beletartozik. Milyen iskolákban tanultál, milyen fontos fellépéseid voltak, tanáraid mennyire értékeli a kitarásodat, a tehetségedet?

– Zeneiskolai tanulmányaimat Újfehértón és Tégláson végeztem, ahol édesapám tanított, és a tőlem telhető legintenzívebb munkát várta el a hangszeren, ezzel megalapozva az akkor még esetleges zenei pálya lehetőségét. Emellett a zenetagozatos általános iskola mindennapos énekórái, kórusmunkája elengedhetetlen volt a

szellemi és lelki fejlődéshez. A debreceni Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolában Kozma András tanár úr tanítványaként, majd a kecskeméti Kodály Iskolában Dratsay Ákos tanár úr növendékeként sok munkával töltöttem a középiskolai éveket. Kiváló mesterim segítségével érettségi után felvételt nyertem a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemre, ahol jelenleg Gyöngyössy Zoltán tanár úr harmadéves hallgatója vagyok.

Idén januárban a Magyar Rádió Márványtermében Gyöngyössy Zoltán tanár úr tanítványaival adott közös koncertet. Szólójáték mellett tanár úr egyik kamaraművének előadásában is részt vehettem. Ez eddigi legkedvesebb fellépésem. A hangversenyt a Bartók rádió azóta többször leadta.

– Kinek a játéka babonázott meg legelőször?

– Az édesapámé. 10 éves voltam, amikor elvitt a Debreceni Csokonai Színházba operaelőadásra. A művészbemutatóra mehettem vele. Lenyűgözött a színház hangulata. Az első sorban ültem, láttam az egész zenekari árkot, a karmestert, és apát, ahogy fújja a szólóállásokat. Akkor nagyon éreztem, hogy én is ezt szeretném.

– Otthon mindenki türelemmel viseli, ha gyakorolsz, fuvolázol?

– Nagyon megértőek, soha nem mutatták, hogy esetleg zavarná őket a gyakorlás, pedig az utóbbi időben többször előfordult, hogy este 10 órakor még kezemben volt a fuvola.

– Mennyiben segíti a kitarató, művészi munkádat, a felkészülésedet az, hogy keresztény vagy?

– Úgy érzem, hogy jó helyen vagyok, és kaptam feladatot a zene területén. A hitem segít az akadályok leküzdésében.

– Keresztény emberként a fellépések előtt fontos számodra az ima ereje?

– Fontosabb fellépések előtt többen jelzik nekem, hogy imáikkal mellettem állnak. Olyankor igazán meg tudok nyugodni. Persze sohasem könnyű kiállni a színpadra.

– A művész valóban Isten szolgálója?

– Minden művészeti megnyilvánulás lényege a kifejezés. Megszámlálhatatlan a közös kapcsolódási pont az alkotások között. Kezdetektől fogva egyik legmeghatározóbb téma Isten, a természet, az ember harmóniájának keresése.

Az előadó-művészet lényegesen különbözik az alkotó-művésztől abban, hogy az önkifejezés itt kisebb teret nyer, elsődlegesen a szerző szándékát kell kifejeznünk, persze átítva saját érzéseinkkel és gondolatainkkal.

– Itt kereszteltek meg, az újfehértói Magyarok Nagyasszonya templomban, itt voltál bérmálkozó is, ahová visszatérni különleges élmény számodra?

– Egyszerűségében szép a templomunk, nem mindennapi közösséggel. Nagyon szeretek ott játszani, méreteinél fogva nem annyira visszhangos, mint a többi templom, és otthon érzem magam benne. Előfordult már, hogy a templomban gyakoroltam.

– Milyen érzés, ha templomban koncertezel?

– Semmivel sem összehasonlítható érzés...

– Kaptál már különleges elismerést a művészetedért, előadásodért?

– 2007-ben Országos Szakközépiskolai Fuvolaversenyen II. helyezést, valamint XX. századi mű előadásáért különdíjat kaptam. Azóta nem versenyeztem, talán tanulmányaim

következő szakaszában meg lesznek teremtvé egy nemzetközi megmérettetésre a feltételek.

– Melyek a jövőre szóló terveid?

Idén van a kisdiplomám éve. Szigorlatok és vizsgák mellett tanév végén diplomakoncertet kell adnom, nyáron pedig felvételizem a mesterképzésre. Komoly felkészülés áll előttem.

Távolabbi terveim között szerepel, hogy szimfonikus zenekarban játszhatok.

Zsirosné Seres Judit

ÍGY IMÁDKOZZATOK, ÍGY CSELEKEDJETEK

Az Evangélium gyakran tudósít arról, hogy Jézus imádkozik, Atyjához fohászkodik. Egy ízben azonban környezetét is megtanítja imádkozni. Így imádkozzatok: Miatyánk, aki a menyekben vagy... Az Úr imája nem egy magyar költőt ihletett szólásra.

Rab Zsuzsa: Miatyánk című versében érdemes figyelmesen követni, hogy mi minden jut eszébe a Miatyánk mondatait idézve:

„**Mi Atyánk! Ki vagy a mennyekben!** / Ott vagy, igen, de jönnél egyszer le a földre, ! lépdelnél végig közöttünk” – s látnád / nyomorúságainkat. / **Szenteltesd meg a te neved** – / Mindenhatóságodban segíts abban is, hogy az / ember neve is megszenteltesse. Ne legyen neki / mindegy, hogy mit cselekszik a földön. / **Jöjjön el a te országod!** De melyik az? / Ammyszor mondták már nekünk, hogy ez a te / országod. / **Legyen meg a te akaratom...** De jó lenne, ha a / menny- és a föld törvénye egy lenne. / **A mi mindennapi kenyerünket add meg / minékünk ma!** A napit, de mi a holnapit / kívánjuk, s a holnaputánit! Legyilkoljuk érte a / földet és a vadjainkat is. / **És bocsásd meg a mi vétkeinket** – Hosszú / lajstromot kellene felsorolni, de kérünk nézd apró / jószágainkat is, amikor irgalmasok voltunk. / **Miképpen mi**

is megbocsátunk az ellenünk / vétkezőknek! Milyen nehezen tudunk / megbocsátani! / **És ne vigy minket a kísértésbe** – hiszen alig / ismerjük fel, mik ezek a kísértések, **de szabadíts / meg a gonosztól!** A langyostól, a se hideg, se / meleg veszélyétől. / **Mert tied az ország és a hatalom és a / dicsőség** Nem egy az ország az országlással, / nem egy a hatalom a hatalmas-sággal, nem egy a / dicső a dicsőséggel. Add, hogy egy legyen, tedd, / hogy úgy legyen, **mindörökké. Ámen.**

Babits Mihály: Miatyánk című versét 1914-ben a háborús borzalmak ihlették:

„Véres a földünk, háború van, / kezéd sújtását sejtjük, Uram, ... / Előtted Uram, a hon java, / s hulljon a lomb, csak éljen a fa: / de vajon a legkisebb lombot / nem őrzí-e atyai gondod?”

A Miatyánk soraihoz fűzött gondolatai a háború ellen szólnak, a békéért sóvárognak.

„Mindennapi kenyerünket add / meg nekünk ma, és gyermekeinket / növeld békére... / ... a gaz tied, büntetni: miénk csak az, / hogy védelmezzük a mieinket... / ... ártatlanságunk tudatát, / mint drága páncélos inget / őrizzük meg bár véresen, / hogy át ne hasadjon sobasem...”

Az „így imádkozzatok” tanítása után Jézus konkrét példát szolgáltat, megoldásmintát ad az élet legnagyobb, egyik legnehezebb helyzetére, a

bűnbánatra és a megbocsátásra. Ez a mindig aktuális élethelyzet ma is gyakran értetlenséget, ellenérzést vált ki sokakból – ám ez az evilágcentrikus gondolkodás rosszállása. Örömteli azonban az a hír: nincs akkora bűn, amelyre őszinte megbánás esetén ne lenne bocsánat. Magdolna történetét idézi Pákolitz István verse. A beszédben kifáradt Mestert Simon farizeus meghívta házába, költse el velük az ebédet. Amint az asztalnál ülnek „váratlanul jöve egy asszony, / aki a városban nagy bűnös vala.”

Leborult és hajával törölgeti a Mester lábát. Simon azon bosszankodik, hogy ha Jézus valóban próféta, tudnia kellene, hogy miféle asszony ez. S ekkor Jézus elmondja a következő példázatot: Egy hitelező két adósának engedte el az adósságot. Az egyik ötszáz, a másik ötven dénárral tartozott.

„Mit gondolsz, Simon, kettejük közül / melyik lesz hozzá nagyobb szeretettel?... / – Gondolom, az, akinek többet engedett el.”

És Jézus így folytatja: „... az ő sok nagy bűne / megbocsátatik, mert nagyon szeretett; / kinek pedig kevés bocsátatik meg, / annak a szeretete is kevesebb... / – Íme, megbocsátom minden vétked; / menj békével és többé ne vétkezzél, / a te hited megszabadított téged.”

Dr. Csermely Tibor

KICSODA JÉZUS KRISZTUS?

Azt kérdezed, testvérem, kicsoda Jézus Krisztus? Nézek és hallgatok, és keresem a bizonyosságot, hogy érdeklődésed őszinte, s nem csak provokálni akarsz. Hangod remegő bizonytalansága, szavainak keresetlen egyszerűsége, szemed fátyolos tekintetén is átsütő várakozó érdeklődés, a felém forduló ember reményvesztett, de mégis bizakodni akaró elszánása hitelesítik kérdésed őszinteségét.

Közel 2000 évvel ezelőtt az egyik apostola így tett hitet mellette: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia.” Te vagy a megváltó.

– Ő az, testvérem, aki helyreállította a rendet a teremő Isten és a bűnbeesett ember között, aki visszavezette az ő képére és hasonlatosságára teremtett embert az Atya ölelő karjaiba.

– Ő az, aki egy názáreti kis zsidó lány fiaként születik világra a júdeai Berlehem szegényes környezetében – de világra jöttét az angyalok éneke adja hírrül a nyájait az azon a tájon legeltető pásztoroknak.

– Ő az, akit Názáretben Józsefnek, az ácsnak és Máriának a fiaként ismernek.

– Ő az, aki már 12 évesen a bölcs írástudókat is zavarba hozta a Szentírásban való jártasságával.

– Ő az, aki 30 éves korában kilép a nyilvánosság elé, és a keményen dolgozó halászok és mások közül kiválaszt tizenkettőt, hogy tettheinek tanúi legyenek, s majdan művének folytatói.

És most különösen kérlek, hogy figyelj rám!

– Mert Ő az, aki csodákat tesz, meggyógyítja a betegeket, látóvá teszi a vakokat, beszélővé a némákat, s a sánták és bénák újra járnak az Ő szavára.

– Ő az, aki halottakat támaszt fel, s visszaadja őket sirató szeretteiknek.

– De az is Ő, aki kenyeret szaporít, mert tudja, hogy az emberi éhséget csillapítani kell, de azt is, hogy nemcsak kenyérről él az ember.

– Ő az, aki példabeszédekben tanít, és beteljesíti a törvényt.

– És az is Ő, aki a legfőbb parancsként fogalmazza meg: „Szeresd Uradat, Istenedet...” és rögtön utána, „szeresd felebarátodat.”

– Ő az, aki palmaágak között dicsőségesen bevontult Jeruzsálembé, akire hozsannát kiált a város népe.

– De az is Ő, aki szenvedésének előestéjén önmagát hagyja itt nekünk a kenyér és a bor színében.

– Őt árulja el 30 ezüstpénzért Júdás, és tagadja meg háromszor Péter.

– Ő áll megcsúfoltan és meggyötörtén Pilátus, a római helytartó előtt, amíg a minap még hozsannázó nép most feszítsd meg!-et kiált.

– Ő járja végig a Via dolorosát, hogy végül is a kereszt szegényfáján lehelje ki a lelkét – s ezzel bevégezze a megváltás művét.

– De az is Ő, aki harmadnapra feltámadott.

És ennek az egész Krisztus-történetnek mi köze van a te éltedhez? – kérdezed, talán kicsit türelmetlenül.

Elsősorban is az, hogy téged is így köszönt: *Béke veled!* S tudd meg, hogy *Ő vár rád, és hív téged.*

S ha te elkezded keresni Őt, s feltámad lelkedben a vágy odafordulni Hozzá, valami belső hang azt sürgeti: tarts bűnbánatot. Életednek Ő az egyetlen reménye és végső célja.

És ha már embertestvéredben is képes vagy felismerni az Ő vonásait, közel jutottál hozzá.

A költővel ekkor már te is el tudod mondani: „Nyitott sírod szája szélen / sohajok közt üldögélvén / szemlélem bús, elvetélt / életemnek rút felét –” mert „Amit magamba látok / Csupa csúnya, csupa átok / Csupa mély seb, éktelen, / testem oly mértéktelen... / s

undokságom végtelen.”

De tudjad, és bízó lélekkel mondd velem együtt: „Mert az égi útnak elve: / kúsza, vérzőn, énekelve, / portól, sártól piszkosan / memmi mindig biztosan. / S kopjék térdig bár a lábam, / tudom az ég kapujában / utolérlek, Krisztusom.”

Indulj el ezen az úton, és őszintén kívánom, hogy odaérj, ahol nincs könny, nincs szenvedés, nincs szegénység, nincs igazságtalanság, nincs bánat, csak szeretet van, boldog beteljesedés és béke!

Dr. Csermely Tibor

20 ÉVE JÁRT DEBRECENBEN II. JÁNOS PÁL PÁPA

Augusztus 18-án lesz 20. évfordulója az idén boldoggá avatott II. János Pál pápa debreceni látogatásának. Erre az évfordulóra készülve 2011. június 24-én, a Debreceni Szent Anna székesegyház kibővített emeleti kiállítótermében emlékkiállítás rendeztek, amely fényképek, emléktárgyak segítségével idézi fel a páp látogatás eseményét.

A kiállítást Bosák Nándor debrecenyi-egyházi püspök áldotta meg, majd dr. Keresztesné dr. Várhelyi Ilona az egyházközség világi elnöke - aki tagja volt a debreceni páp látogatást előkészítő bizottságnak -, megnyitó beszédet mondott.

Várhelyi Ilona beszédében kihangsúlyozta, sokan személyes élményeket őriznek arról a napról, a felkészülés időszakáról, a fiataloknak viszont már csak egy történelmi dátumot jelent, vagy azt sem. Vannak olyan gimnazista korú keresztény, sőt a katolikus fiatalok is, akik még nem hallottak arról, hogy II. János Pál pápa, akit pe-

dig filmekből és az internetről egészen jól ismernek és tisztelnek, járt volna városunkban. „Ezt a mulasztást sürgősen jóvá kell tenni, pótolni kell, minden lehetőséget megragadva, mert ez a fontos egyházi és egyedülálló várostörténeti esemény akkor lesz hatásában is eleven, ha ténye és tartalma közismertté válik” – hangsúlyozta Várhelyi Ilona.

Majd visszaemlékezett a Szentatya debreceni beszédére, amelyben az egyházfő kifejezte, hogy ő – mint a római pápa – az egység követének tekinti magát, hiszen a katolikus egyház visszavonhatatlanul elkötelezte magát az ökumenikus mozgalomban. Ő azért jött el Péter székétől a magyar protestantizmus fellegvárába, Rómából, a kálvinista Rómába, hogy emlékeztessen minket arra, hogy Krisztus követői-

dr. Keresztesné dr. Várhelyi Ilona és Orosz Lőrinc, püspök, plébános

nek együtt kell imádkozniuk Mesterükkel, aki egy az Atyával és Szentlélekkel, és aki út a benne való egység helyreállításához.

Ezt a feladatot most már II. János Pál nekünk szóló végrendeletének is értelmezhetjük – fejezte be gondolatait Várhelyi Ilona.

A kiállítás az „Őseink hite” című állandó tárlat része, amelyet Orosz Lőrinc, a Szent Anna székesegyház plébánosa hozott létre, és folyamatosan bővíti, fogadja a katolikus hitünket megjelentető művészeti értékeket, relikviákat.

A kiállítás megnyitón Közreműködött a Szent László kamarakórus.

A tárlat a Szent Anna székesegyház emeleti helyiségeiben tekinthető meg szerdán, szombaton és vasárnap 9-12-ig és 14-17.30-ig.

Kovács Ágnes

JEGYZET

VIGYÁZZON MAGÁRA...!

Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. Reggel hat órákor ébresztett a telefonom, és ahogy ránéztem, máris úgy éreztem, késésben vagyok, mert a készülék kijelzőjén vészjóslóan felkelésre sürgetett a napi teendők listája, megzavarva az emberhez való nyugodt, boldog ébredést. A takaró nyugalmat adó melege, puhasága még pár pillanatig eltakart a világtól, csábított vissza a sötétségbe, az álomba, a nyugalomba, ahol gondjaim kívül maradnak, nem tolakodnak. Adtam még magamnak pár percet, hogy mindez újra átéljem, álmaimtól elköszönjek az esti viszontlátásig.

A reggeli készülétek közben és induláskor az autóban már a célszerűséget, fontossági sorrendet kerestem a teendők között. Elsőként útban a munkahelyem felé egy ajándékhoz szükséges csomagolóanyagért célba vettem egy papír-írószer boltot a belváros környékén. Parkolót találni már a reggeli boltnyitási időben is művészet volt. Másodszor kerültem meg a 4 utcából álló tömböt, amikor – mint ilyenkor általában sokan –, feladtam, és kockáztattam. A közeli kis utcában megálltam az autóval egy általam kijelölt parkolóhelyen, tábla nem tiltotta ugyan, de az, hogy éppen a kanyarban parkoltam, az amúgy sem kellemsen kezdődő napomon nem segített, és az sem vigasztalt, hogy nem én vagyok az egyetlen, akinek hasonlóan indulhatott a reggele.

Aggódásomat leküzdve, sietve indultam el a bolt felé. Bevásárlás közben többször nyugtalanság fogott el, és a csomagolópapír válogatása közbe még elfért egy-két fohász, hogy ne büntessenek meg, arra pedig gondolni sem merem, hogy esetleg az autót el is vihetik, ami az utóbbi időben „divattá vált”. Ilyen gondolatok kíséretében hamar végeztem a vásárlással, és rohantam vissza. Már a távollól láttam az autó or-

rát, ez megnyugtató, és közelebb érve sem tapasztaltam az ilyenkor alkalmazott díszítő elemeket: sem kerékbilincset, sem „mikulás zacskót” vagy ehhez hasonlót. Megnyugodtam, és elégedetten konstataáltam merészségemet..., de ennyivel „nem úsztam” meg.

Az utca túloldalán egy fejkendős idős asszony állt, jelenléte kibillentett a túlzott elégedettségemből és megtorpantam. Engem várt. Ahogy ott állt nyugodtan, egyedül a járdán, kezeit maga előtt keresztbe téve hirtelen egy falusi környezetben találtam magam, ahol megáll az élet, nincs más, csak a nyugalom, az idő, amit az ember úgy él meg, ahogy az azt megilleti, nem elrohanja, nem teherként cipeli, hanem megéli. A néni várhatta, mikor bukkanok fel a kanyarban, ki tudja, mióta állt ott... Megszólított.

– Ne haragudjon, hogy szólok, de nagyon rossz helyen állt meg az autójával.

– Igen, tudom – mentegetőztem –, de csak ide szaladtam be a boltba, tudja a környéken nem találtam üres parkolót.

– Megértem magát, de naponta 5–6 autót visznek el innen a hatóságok. Látom, ahogy az emberek visszajönnek, nem találják az autójukat, és nagyon sajnálom szegényeket, mert nagy bosszúságot okozhat az utánajárás, és hirtelen azt sem tudják, hová forduljanak.

– Igen, sajnos tapasztaltam, milyen érzés...

– Én itt lakom – mutat a néni a mögötte álló házra – és az ablakból figyelem, amikor megállnak a ház előtt. Kijövök és mindenkinek szólok, hogy vigyázzon. Nem szeretik, ha figyelmeztetem őket, de szeretnék segíteni rajtuk, így is van elég bajuk, annyit rohannak. Nekem meg más dolgom nincs, így az ablakban állok, figyelek és szólok.

– Nagyon köszönöm mindenki nevében, és csak

nyugodtan tessék ebben segíteni nekünk, biztosan sokan hálásak ezért.

– Nehogy azt gondolja! Vannak, akik rám mordulnak, hogy ne szóljak bele, mi közöm hozzá, de azért akad, aki megköszöni... Úgy sincs más dolgom. – Közben mosolyog, látom, jólesik neki, hogy valaki megköszöni, és ez felbátorítja.

Még egyszer megköszöntem, hogy erre szánja az idejét, és segít. Közben tétován nyitom az autó ajtaját, hogy folytassam megkezdett rohanásomat, a percet ne veszítsem, de érzem, olyan jó lenne még maradni ebben az „időben”, a néivel, aki értem, egy idegenért aggódott. Hálás szeretetet éreztem iránta, és szerettem volna még valamit mondani, de nem volt több szó. Csak reméltem, hogy érezte hálámat.

Vigyázzon magára! – törte meg a pillanatot köszönésével, és erre már nem tudtam válaszolni, csak bólogattam, mert eleredtek a könnyeim, és intésre emeltem a kezem. Lassan elindultam, és a visszapillantó tükrökben még láttam, hogy ő is felemeli kezét, amiben áldását éreztem.

Nem felejttem el őt, ahogy ott állt, és vigyázott az emberekre, vigyázott rám, az idegenre...

... Nem rohantam tovább. Aznap a teendők már csak teendők maradtak, és a néni áldásra emelt kezére azóta is emlékszem, mert fölfelé mutatott.

Az a nap is úgy kezdődött, mint a többi, de egy idegen megváltoztatta, jó irányba terelte. Egy idegen adta az idejét, szeretetét, mosolyát, segítette megnyugodni, és rádöbbenni arra, hogy a nap nem a teendők sorozata. A nap, az élet, a mosoly, a másokra figyelés, az emberi érzések sorozata, ami fölötté áll mindennek.

Milyen lehetne a világ, ha mindenki akár egy percére is, de áldás tudna lenni másoknak!

Kovács Ágnes

A FIATALOK ELFOGLALTÁK MADRIDOT –IVT 2011

Ha csak néhány napra is, de Madrid augusztus 16-21 között a fiatalok fővárosává lépett elő, hiszen a 26. Ifjúsági Világtalálkozó (IVT) szolgált helyszínül. 2 millió fiatal válaszolt a Szentatya hívó szavára. Ez a sok-sok fiatal tanúságot tett a világ előtt arról, hogy Krisztusért, az Egyházért és egymásért örömet találunk, együtt lenni. Ünnepe volt, a találkozás és a hit ünnepe. Felemelő volt tapasztalni, hogy bár számos nemzet gyermekei vagyunk, különféle kultúrából jöttünk, mindannyian Krisztushoz tartozunk, egy hitet vallunk. Sajnálatosnak tartom, hogy idehaza a magyar média csak a negatívumot tudta kiemel-

ni, s azt megosztani nézőkkel és hallgatókkal: tüntetés van, összecsapás, rendőri készültség, ellenséges hangulat a találkozó résztvevői ellen. Mindebből mi legfeljebb annyit tapasztaltunk, hogy egy-egy utca le volt zárva kordonokkal, s a rendőrök jöttek-mentek. A lényeg azonban Krisztus, a Szentatya és a fiatalok voltak. A Szentatya a nagy viharban való helytállásunkra azt mondta nekünk: „Köszönöm, hogy kitarítottatok, erősebbek vagytok, mint a felhőszakadás”. A szeretet mindent le tud győzni.

Ferenczi Richárd káplán atya,
Debrecen

DEO GRATIAS!

Már 2 hét is eltelt a madridi világtalálkozó óta, de még ma is, ha visszagondolok az ott eltöltött napokra, hallom az éneklő sokaságot, látom a millió együtt imádkozó fiatal arcát. Elevenen él bennem a találkozó minden egyes mozzanata: a hosszú, de nem unalmas buszozás, majd emlékszem arra az öröme, amit szálalásunk elfoglalása jelentett nekem, ami bár nagyon egyszerű volt: egy iskola, 250 másik emberrel együtt, volt benne valami izgalmas: hideg zuhanyt venni minden nap, a földön, a szabad ég alatt aludni... Sose fogom elfeledni a magyar katekéziseket sem, ahol mindig találkoztam régi ismerőssel. Ugyanilyen élményként maradnak meg bennem az étkezések, ahol lehetőség nyílt a spanyol gasztronómia és új

emberek megismerésére. Lenyűgöző volt Madrid minden egyes része: a csodás épületek, a közlekedés, a terek, de ugyanilyen benyomást tettek rám az emberek is a találkozó, igaz, a mi vérmérsékletünk igen eltérő a spanyoloktól és az olaszoktól, de próbáltuk megérteni az ő életvitelüket is, több-kevesebb sikerrel. Ezeken túl egy nagyon fontos dolgot is tanultam a világtalálkozó: Isten sose hagy magára senkit! Az utolsó estén a Cuatro Vientos repülőtéren nagy vihar tört ránk, rengetegen voltunk, elfogott bennünket a félelem. Akkor az otthonom nagyon távolinak tűnt, de most mégis az íróasztalom fölött emlékezhetek a szép napokra.... Deo Gratias!

Németh István

FIATALOK GYALOGOS ZARÁNDOKLATA

2011. július 27-én 27 fiatal indult útnak Debrecenből, hogy eljusson Máriapócsra a Szűzanyához. Ferenczi Richárd atya gondolatébresztő elmélkedésével indultak el. Az útjuk az Alföldi Kéktúra egy szakaszán vezetett. Rögtön az első nap megpróbáltatásokkal volt tele, hiszen az eső is esett, és

sikerült egy helyen eltévedni az erdőben. De a fiatalok nem adták fel, folytatták útjukat Nyíracsadig, ahol megérkezésük után Bosák Nándor, a debrecen-nyíregyházi püspök atya celebrálta a misét. A helyi hívek nagy lakomával fogadták őket, ahol a püspök atya mellett a polgármester úr is jelen volt. Mindez nem jött volna létre Taspasztó János atya segítségével nélkül.

Másnap Nyírlugos volt a következő úti cél, amely útra Csordás Gábor atya elmélkedése után indultak. Szeretetlakomából Nyírlugoson sem volt hiány, vacsorával a plébános atya és hívei, reggelivel pedig a polgármester úr vendégelte meg a fáradt zarándokokat.

Július 29-én Nyírbogátig mentek a fiatalok. A reggeli útravalót Szenes István atya biztosította a fiatalok számára. Megérkezve szentmisén vettek részt, amit most Tóth László atya, a kísérőjük és lelki vezetőjük celebrált a helyi görög katolikus plébánossal, Terdik Mihállyal együtt.

Végül a gyaloglás utolsó szakasza Máriapócsra vezetett. Babály András atya indította útnak a csapatot. Bár a kilométerek száma nem voltak már megterhelőek számukra, az eső és hideg megnehezítették a fiatalok zarándokútjának végét is. Szombaton fél egykor azonban végre megérkezett a 31 fiatal a Szűzanyához, ahol hálát adtak neki az út nehézségeiért, és elé tárták kéréseiket, felajánlásait. Ebéd után Pócspertribe gyalogoltak át a fiatalok, ahol egy kis pihenő után hálaadó szentmisén vehettek részt. Az itteniek vendégszeretetét is megtapasztalhatták egy vacsora és egy reggeli keretében. A szombat este Máriapócsra a kegykép előtt egy szentsegítmádással egybekötött virrasztással zárult. Vasárnap pedig aktív szolgálatot teljesítettek mind a búcsús mise előtti rózsafüzérben, mind a szentmisén.

Szabó Fruzsina

EGYHÁZMEGYEI IFJÚSÁGI PROGRAMOK ÉS ESEMÉNYEK TERVEZETE A 2011-ES ÉVBEN

Dátum	Esemény, program	Helyszín	Tudnivalók
SZEPTEMBER			
09.21.	Imaest a fiatalok tisztaságáért	Debrecen	Szent Anna székesegyházban, 19h-tól
09.25-10.01.	Teremtés ünnepének hete	Mindenhol	
OKTÓBER			
10.01.	M&M utótalálkozó	Nyíregyháza	A Madridi Ifjúsági Világtalálkozó és a Máriapócsi Gyalogos Zarándoklaton résztvevők számára
10.01.	Nagymarosi Ifjúsági Találkozó	Nagymaros	
10.14-16.	72 óra kompromisszum nélkül	Mindenhol	Csoportok jelentkezését várjuk
NOVEMBER			
11.09.	DICSÓ	Debrecen	Debreceni Ifjúsági Csoportok Összejövele
11.12.	FAVÉT	Nyíregyháza	14-18 éves fiatalokat várjuk
DECEMBER			
	COR hétvége	Nyíregyháza	Advent 2./3. hétvégeje
12.10.	Ifjúsági munkatársképző válogató	Debrecen	

GONDOLATOK AZ ÚJ HITTANOS ÉV KEZDETÉN

Amikor Jézus mennybemenetelekor utolsó szavait intézte tanítványaihoz, ezt mondta. „Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek....”(Mt.28,20)

A hitoktatást az Egyház mindig a legfontosabb feladatai között tartotta számon.

Hitünk alapvető kérdéseivel azonban legelőször a családban találkozunk. Isten felelőssé tett bennünket, szülőket, keresztszülőket, nagyszülőket az utánunk jövő nemzedék életéért, hitéért. Ugye emlékszünk még arra, hogy gyermekeink keresztelésekor megfogadtuk Isten színe előtt, hogy úgy neveljük és neveltetjük őket, hogy majd maguk telessenek vallást hitükről? Mit jelent ez a gyakorlatban? A keresztyén szülő nem „csak” gondoskodik és oltalmaz, de példakép és teológus is egy személyben. Megtanítja gyermekeit imádkozni, megismerteti velük a Bibliát és bemutatja nekik Jézus Krisztust. Nagyon fontos, hogy a szentmisével is mihamarabb megismertessék a kicsinyeket. Nagyon jó, ha kiskoruktól megszeretik a templomot.

Óvodás korban egyre több helyen igénylik a hitoktatást. A kicsi korban megkezdett hittan sem a családi nevelés helyett, hanem mellette hatékony! Akár óvodai, akár iskolai hittanról legyen is szó, a hitoktatók mindenképp társak szeretnének lenni a szülőkkal abban, hogy a gyerekek kortársi környezet-

ben jobban és mélyebben megismerhessék a Mennyei Atyát.

Sajnos, többnyire a kora délutáni órákban kapunk időpontot az iskolai hittanórákra. Nem kell félni a gyermekeket, hogy ez különösebb megterhelést jelentene nekik. Otthon kérdezzük meg őket, miről tanultak, mit énekeltek, játszottak. Vasárnaponként együtt menjünk a szentmisére, hiszen a szülői példa mindennél fontosabb! A kü-

lönböző szentségfelvételeket (keresztség, elszóáldozás, bérmálás), ne csak egy vallásos eseménynek, hanem a keresztyén élet eszközeinek, állomásainak tekintsük! Tudjunk őszintén örülni annak, hogy gyermekeink egyre növekednek „...korban, bölcsességben és kedvességben Isten és az emberek előtt.”

Ballainé Mária hitoktató

FOGADJATOK SZÓT!

	fájdalmas egynemű	dupla null-null	GS	4.	Góliát ellenfele EZ?	egyik evangélium	Úrjövét	személyes névmás	indíték	Kevin am. színész, énekes	Mi? Oroszul	Zorro	azonos mgh-k	Isten házat
Megf. 1.														
jóakara-tot												óbudai egyetem sugár		
szolmizációs hang			Új Város			... Verbum = Isten igéje		erőten	glédám tyúk betűi					
paripa			kemény, törékeny								végtelen az ő érdeme	sértetlen római kat.		
méter		hiányos szöke	konyhán dolgozik ver											
2.													kezdődő tisztaság földönkívüli	
népies lyuk	5 állat ifjúsági magazin					névelő	győztem							
			tárgy ragja sugár		névelő kérdőszó		gramm többes szám jele		ordító végtelen átmérő					
3.													tárgyrag	

A rejtvény megfejtését az alábbi címre várjuk:
Római Katolikus Plébánia, 4244 Újfahértó, Debreceni u. 1.
oromhir4244@gmail.com

MESE A KAGYLÓ HANGJÁRÓL

Volt egy ország nem is olyan messze, ahol az öreg király nagy gondban volt. Három szép dalia fia volt, s nem tudta, kire hagyja birodalmát. Elhatározta, hogy próbára teszi őket. – Menjetek, fiaim szerezzétek meg a rubint virágot, s akinek ez sikerül megkapja a királyságomat. Három segítséget tudok adni nektek, s ezzel kitett eléjük egy zsák pénzt, egy kardot és egy kagylót. A legidősebb lecsapott rögtön a zsák pénzre, a középső a kardra, így a legkisebbnek a kagyló jutott.

Felkerekedtek, és elsőnek a sűrű, sötét erdőbe érkeztek, ahol rablóbanda tanyázott. Akinél a zsák pénz volt, rögtön elvették tőle, így az tovább nem jutott. A középső hiába hadakozott kardjával, hamar fogságba esett. Erre a kicsinek támadt egy ötlete. Belehallgatott a kagylóba. És legnagyobb csodálkozására az megszóltalt és a következőket mondta: Könnyebb egy kanál mézzel legyet fogni, mint egy hordó ecettel. A legifjabbik megértette a kagyló mondanivalóját. Szétnézett és meglátott egy málnabokrot. Gyorsan leszedte a málnát, kicsavarta a levét és megkínálta vele a rablókat, akik annyira meglepődtek, hogy hozzájuk is kedves valaki, szóhoz sem jutottak, olyan ámulatba estek, így a legkisebbet továbbbengedték.

A legkisebbik tovább mentegélt, míg eljutott a szomorúság mocsarához. Mivel már korábban is a kagyló segített a továbbjutásban, újból az ő tanácsát kérte. Belehallgatott, és nem csalódott, mert a kagyló rögtön válaszolt a gondolatára is. A következőket mondta: mindig csak a következő lépésre figyelj. Ekkor észrevette, hogy a mocsárból kövek állnak ki melyekre lépve biztonsággal a túlpartra juthat. Ezt is tette. Ahogy átért, megpillantotta a hegyen a rubint virágot, mely olyan magasan volt, hogy elérése igen nagy fejtörést okozott a legkisebb királyfinak. De eszébe jutott legjobb barátja, a kagyló, aki nem hagyta cserben egyetlen gondjában sem eddig. Ezért ismételtlen hozzá fordult segítségért. A kagyló az édesapja hangján szólt hozzá és mondta: fiam, én mindig bíztam benned, biztos vagyok benne, hogy meg tudod csinálni. Igen meredek kellett felmászni a rubint virágért. Ahogy haladt, kezdett egyre fáradtabb lenni, de ahogy meg akart pihenni, rögtön az apja hangja csengett a fülébe, „fiam, meg tudod csinálni”. Erőt vett magán és csak ment mindaddig, míg el nem érte a rubint virágot. Leszakította és boldogan indult vissza édesapjához. Útközben találkozott testvéreivel, akik csatlakoztak hozzá, így együtt folytatták útjukat. Apjuk nagy örömmel és kíváncsian fogadta fiait, és mikor megtudta, hogy a legkisebb állta ki a próbát, nagy nyugalommal hagyta rá birodalmát. Tudta, hogy intelmei nem vesztek és vesznek majd kárba, amikor a legkisebbik királyként uralkodik a birodalomban.

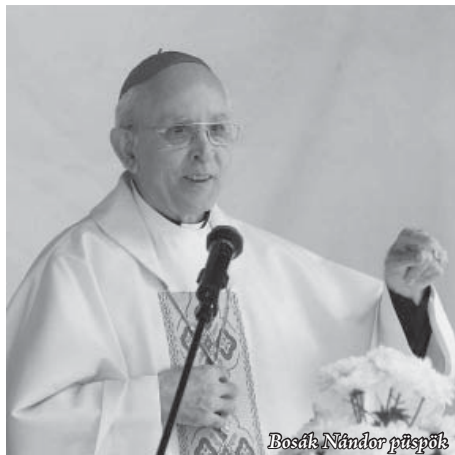
Lejegyezte: Zsigmond Mariann,
forrás: Bruno Ferrero

CSALÁDOS TÁBOR EGYHÁZMEGYÉK PÜSPÖKEIVEL DEBRECENBEN

A Szatmárnémeti-, a Debrecen- Nyíregyházi- és a Hajdúdorogi Egyházmegye megbízott munkatársai 2010 októberétől egy uniós pályázat keretében közös munkával a családgondozás ügyét szem előtt tartva önkéntes munkatársakat képeztek a fiatalok családi életre neveléséhez, a jegyes-felkészítéshez, családcsoportok működéséhez, házaspárok kíséréséhez.

A projektben részt vevő egyházmegyék az utolsó nagyobb rendezvényüket, a mintegy háromszáz fős családos tábort is eredményesen zárták 2011. július 9-én, amelyet a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye rendezett Felföldi László egyházmegyei családreferens vezetésével a Debrecen-Vekeri tó melletti Dorcas Campingben.

A képzéseken részt vevők már a pályázat ideje alatt elkezdték kamatoztatni a menet közben megszerzett ismereteiket, tapasztalataikat - tájékoztatott a táborban Lepedus

Bosák Nándor püspök

Kocsis Fülöp püspök

tartottak. A projekt egy szupervízióval zárult augusztus végén, szeptemberben pedig sajtótájékoztatót számolnak be az elmúlt év munkájáról, az elért eredményekről. Elkészült egy magyar, román, angol nyelvű családpasztorációs honlap, ahol a családokat segíteni tudó szakember-gárda (gyermekpszichológus, lelki vezető, logopédus) mellett a három egyházmegye családi ren-

A FÉRFI MINT CSALÁDFŐ

Bosák Nándor, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöke a szentmise homíliájában Máté evangéliumában olvasható Jézus családfájára utalva kiemelte: Szent József az ősatyák, pátriárkák sorába tartozik, és ahogyan Jézus születésében sajátos feladatot kapott, úgy akiket az Isten egy közösség, család élére állított, azok is

sajátos feladatot töltenek be. Minden családban kell, hogy legyen atyai családfő, aki összegyűjti, élteni és vezeti a közösséget.

Ábrahámot az Isten kiszóltotta abból a környezetből, amit megszokott, hogy új földön, új módon szolgálja Istent. Minden élő közösség, minden család úgy születik meg, hogy valamit elhagy az ember, és az Isten gondolata szerint fölépíti az újat. „Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, és

István, a Szatmárnémeti Egyházmegye családreferense, a projekt főmunkatársa, aki eredményesnek értékelte az elmúlt egy évet. A családreferens elmondta, hogy emberileg és szakmailag is jó partnerekre találtak a két magyarországi egyházmegyében, a nehézségeket inkább a pályázat bonyolult adminisztrációs szövevényes része okozta. A mintegy hetven munkatársat képző projektben közel háromezren vettek részt, beleértve azokat az iskolákat is, ahol rendszeresen családi életre felkészítési órákat

devezényeit is követni lehet. A táborban is megosztották a munkát, a gazdag könnyed nyári programok mellett az elméleti felkészítés is folytatódott férfi, nő, gyermek, család témában. A tábor egyes napjait más-más egyházmegye irányította, beleértve az egyházmegyék főpásztorainak (Schönberger Jenő, Kocsis Fülöp, Bosák Nándor püspök, valamint Bíró László családreferens püspök) előadásait, és a bemutatott szentmiséket is. A szatmárnémeti napot Néma Sándor plébános előadása ki egészítette.

feleségéhez ragaszkodik, s a kettő egy test lesz” (Ter 2, 24). A házasság midig az újrakezdésnek, az újnak, a bátorságnak a vállalása.

A FÉRFI ÉS A NŐ KETTŐS ARCA

Kocsis Fülöp, a Hajdúdorogi Egyházmegye püspöke a nő méltóságát, a világban, az egyházban, a családban betöltött szerepét emelte ki. Isten az embert a saját képére és hasonlatosságára teremtette, a képmás egy adottság, a hasonlóság pedig egy feladat. Minden egyes ember férfi és női vonásokat is hordoz. Az az érett ember, akiben ez harmóniában van. Ha egy férfi úgy gondolja, hogy csak uralkodnia, parancsolnia kell, vagy ha egy nő azzal azonosítja magát, hogy neki nincs más

Feljöldi László püspöki helynök

dolga, csak elfogadni, engedelmeskedni, követni az utasításokat, akkor nem tud beilleszkedni a családba, társadalomba, nem találja meg azt a helyét, amelyiket az Isten neki szánt.

A család egy olyan közeg, ahol az Isten akarata megvalósul a házastársaknak Isten és egymás iránti, a gyermeknek pedig szülei iránti engedelmisségében. Ma ritka az a család, ahol a gyermekeket engedelmisségre tanítják, pedig a gyermek vágyik arra, hogy megmondják neki, mit csináljon. Ha nem tanulja meg az engedelmisséget, felnőttként sem tud már engedelmeskedni. Ennek hiánya az egyik fő oka a házassági, családi defektusoknak és a kevés hivatás születésének.

ÖRÜLNÉNK-E GYERMEKÜNK PAPI HIVATÁSÁNAK?

Schönberger Jenő a Szatmárnémeti Egyházmegye püspöke a gyermeknevelésre irányította a figyelmet. Jézus misszió-

ba küldi az embereket. A feladat közös, mint ahogy a házasságban lesznek ketten egy test, úgy a feladatot sem lehet kettéválasztani. A gyermeknevelés nem a könyv és irodalom, hanem a szív dolga, Isten és

a szülő dolga. Nem a pszichológushoz kell vinni a gyermeket, hanem az Isten elé. A főpásztor utalt a boldoggá avatott Scheffler János püspök egyik körlevelére, amelyben kérte az édesanyákat, hogy imáikkal esdekeljék ki a hivatások kegyelmét gyermekeik számára. Ehhez kapcsolatosan emelte ki példaként a négyezer lakosú Észak-olaszországi Lú városát, ahonnan 1870-óta 500 pap és szerzetes került ki. Akkor 8 jámbor édesanya összefogott, és minden hónap első vasárnapján imaórát tartott a papi és szerzetesi hivatásokért, és szentáldozásukat erre a célra ajánlották fel.

Valamikor az anyák örültek annak, ha gyermekük a papi hivatást választotta. Ma is örülnek, vagy szeretnék megóvni ettől gyermekeiket? Ennek megválaszolásától is függ az, hogy keresztény vagyok-e és hiszem-e azt, amit mondom.

A FARKAS CSAK AKKOR TÁMAD, HA ÉHES

Minden ember szorong az esküvő előtt, hogy boldoggá tudja-e majd tenni házastársát. A félelem akkor is megjelenik, amikor új élet születik a családba, de az Úr azt

Bíró László püspök

mondja: „Indulj, ne félj, mert veled vagyok.” Bíró László országos családreferens püspök felhívta a figyelmet arra a papi körökben is kevésszer elhangzó tényre, hogy a házasság szentsége nem magányos küzdelem, akár az egymás közötti kapcsolatépítésre, akár a gyermeknevelésre gondolunk, hanem az Úr bátorítása: „veled vagyok”.

A főpásztor következő gondolatként az „Ügy küldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok közé.” (Lk 10, 3) evangéliumi résznél arról elmélkedett, hogy milyen farkasok közé vagyunk ma küldve? A kérdésre a főpásztor XVI. Benedek pápa egyik beszédére utalva válaszolt, amikor a Szentatya a társadalom értékeit kiemelve elmondta: ma azt részesítik előnyben, ami produktív. A humán értéknek nincs becsülete, annak van, amit fel lehet mutatni, a manuálisan

Schönberger Jenő püspök

fogható valóságnak. Csak az az érték, ami racionális, és perifériára sodródik, ami irracionális (kereszténység).

Ma a farkas ez a produktív érték, a semlegesség liberalizmusa - tette hozzá a főpásztor, a liberalizmusnak báránybőre, ami mindig a szabadságra hivatkozva mondja a hazugságot, és teszi tönkre a családokat. Hogyan viselkedjék a bárány ebben a társadalomban? Válasz erre a farkas példája, ami csak akkor támad, ha éhes. Sokszor nem azért bántanak, mert keresztények vagyunk, hanem mert nem vagyunk azok, és a farkas éhesen marad körülöttünk, nem kap táplálékot. Azért harap, mert éhes. Sokszor a világ körülöttünk azért tűnik ellenségesnek, mert nem vagyunk eléggé keresztények.

A táborban elhangzott előadások megtalálhatóak a www.dnyem.hu oldalon, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye honlapján.

Kovács Ágnes

EGYHÁZMEGYEI BÚCSÚ A CSALÁD ÉVÉNEK JEGYÉBEN MÁRIAPÓCSON

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye 2011. július 31-én szokásos zárandoklatára hívta a házaspárokat a Család évében, hogy újítsák meg hűségüket és ajánlják családjukat a Szűzanya oltalmába, valamint hívta a fiatalokat, hogy magukat és jövőző házastársukat is bízzák Mária anyai védelmébe. A zárandokok évről-évre egyre több településről gyalogosan, kerékpárral is elindulnak „haza” az égi édesanyjukhoz, vállalva az út fáradalmait, nehézségeit, ezzel is kifejezve hitüket, bizodalmutukat a Szűzanya iránt. A kedvezőtlen időjárás ellenére ezúttal mintegy 11 településről közel háromszázan imádkozták, elmékedték át ebben a formában az útjukat. A búcsúra mintegy tízezer zárandok érkezett.

Az ünnepi szentmise főcelebránsa a pócspetrisi születésű Dr. Veres András szombathelyi püspök volt, akit 1986. augusztus 2-án – 25 évvel ezelőtt – szenteltek pappá Nyíregyházán és Pócspetriben mondta első szentmiséjét. A főpásztor ez alkalommal a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye híveivel együtt is hálát adott 25 éves papi szolgálatáért.

Veres András püspök atya ünnepi beszédében arra bátorította a zárandokokat, hogy mondják el kéréseiket a Szűzanyának, merjék megosztani vele a gondjaikat, mert Ő minden ember számára mennyei pártfogó. Nála letehetjük szí-

a Szűzanya gyermekét. Ezen a szent helyen testvérként legyenek jelen. Át kell gondolni egymáshoz fűződő viszonyainkat, azt, hogy nincs-e bennünk szeretetlenség, hálátlanság, gyűlölködés. Előítéletek, vagy talán jogos sérelmek is elidegeníthetnek bennünket egymástól. Le kell győzni az ellenségeskedéseket, nem lehetünk olyanok, mint a pogányok, akik nem ismerik Krisztust, aki azt várja tőlünk, hogy irgalmas megbocsátó szeretettel legyünk egymás iránt. Azért is van erre szükség, mert mint ahogyan a földi szülőknek kedves az, ha gyermekeik együtt látogatják őket, így égi édesanyánknak is az a kedves, ha egy szívvel, egy lélekkel imádkozunk ezen a szent helyen.

MOST SEGÍTS MEG, MÁRIA!

„Tegyünk elhatározásokat ezen a szent helyen” – kérte a szombathelyi főpásztor -, „hiszen nincsen olyan emberi élet, amelyet ne lehetne szebbé, jobbá tenni. Mondjuk bátran: most segíts meg, Mária, hogy segítsen szebb, boldogabb, Istennek tetszőbb életet élni. Ne legyenek kétségeink, mert csak az kap meghallgatást, aki hittel kér.”

Majd a püspök atya utalt égi édesanyánk erényeire, aki minden körülmények között Isten akaratát követte, kereste, és ez által lett boldog. Minden szülő örül annak, ha gyermekei elsajátítják erényeit – „mintha csak önmagát látná” –, így van ez a Szűzanya esetében is. Mi sem lehetünk másként boldogok, csak

dítását, minden körülmények között tegyük, amit szent fia, Jézus Krisztus tanít nekünk az evangéliumok által, és akkor nemcsak a földi életben lehetünk boldogok, hanem az örök boldogságot is elnyerhetjük – fejezte be gondolatait Veres András püspök atya.

A zárandoklat befejezéséeként Bosák Nándor megyéspüspök vezetésével a hívek ünnepélyes litánián imádkoztak az egyházmegye családjaiért a Kegykép előtt.

A zárandoklat ideje alatt folyamatos szentségimádást tartottak a máriapócsi római katolikus templomban, majd délután Bosák

Veres András püspök

vünk minden örömét, fájdalmát. Az Isten, Jézus Krisztus által égi édesanyát adott nekünk, Ő soha semmi körülmények között nem feledkezik el rólunk, soha nem távozzunk el tőle üres kézzel.

Majd a főpásztor arra kérte a híveket, hogy ismerjék fel a másikban is Isten gyermekét,

úgy ha a teremtő Isten parancsait követjük, és aszerint élünk. Aki Isten ellen dönt, soha nem fogja megtapasztalni az igazi boldogságot a földi életben sem. „Tegyétek, amit fiam mond” – mondta a Szűzanya a szolgálknak a kánai menyegzőn. Vegyük komolyan a buz-

Nándor megyéspüspök atya megáldotta a templomhoz tartozó közösségi ház udvarán Pásztor Károly nyugalmazott plébános kezdeményezésére állíttatott 15 stációból álló „Házaspárok útját”.

Kovács Ágnes

SZÜLŐI FÉLELMEK – A serdülők és a drogok

Elsősorban a 14 és 18 év közötti serdülők szülei tartanak attól, hogy fiuk vagy lányuk valamilyen módon kapcsolatba kerül a droggal, valaki ráveszi, esetleg kényszeríti őt a droghasználatra.

Az aggodalom érthető. A serdülők lassanként felnőnek, és kivonják magukat a szülői ház védelme és ellenőrzése alól. A szülők pedig kénytelenek elfogadni, hogy gyermekeiknek önálló céljai, elképzeléseik vannak, amelyet döntő részben mások – pl. a baráti kör tagjai – alakítanak. Olyan időszak ez, amely magától értetődően számos gondot okoz szülőknek és gyerekeknek egyaránt.

Ráadásul a médiák háttorzongató képet festenek elénk a drogpiairól, a drogmaffiáról, a kis- és nagystílusú dealerekről (drogkereskedőkről), a kábítószerfogyasztás halálos áldozatairól, a drogbeszerzéssel összefonódó prostitúcióról és bűnözésről.

MIÉRT FORDULNAK

A SERDÜLŐK A DROGHOZ?

A fiataloknak számos olyan feladattal kell megküzdeniük, amelyek abból adódnak, hogy fejlődésben vannak. Bele kell nőniük a felnőttek világába, el kell hagyniuk a szülői házat, függetlenedniük kell pszichés, szociális és anyagi téren, ki kell alakítaniuk saját személyiségüket és egy érett, kielégítő partnerkapcsolatot. Sokrétű terhelés éri őket, miközben olykor bizonytalanok a maguk képességeiben. Kézenfekvő, hogy azok a serdülők, akik ehhez a változáshoz nem érznek elég bátorságot, valamilyen kiutat, megkönnyebbülést keresnek. Beállítódásuktól, személyiségüktől és problémamegoldó képességeiktől függően más és más megoldásra lelnek: Egyesek képesek elviselni az őket érő pofonokat és

kitartanak az elkerülhetetlen csalódások közepette. Ismét nekigyürkőznek a feladatoknak, más, új utakat keresnek, és ha megint kudarcot vallanak, megpróbálják kezelni a problémát. A drog nem vonzó megoldás számukra. Mások megadják magukat a csábításnak, és feszültségoldást, tehermentesítést keresnek a kábítószerekben. Ezáltal zsákutcába jutnak, ahonnan a visszatérés idővel csak egyre nehezebb lesz. Azok a serdülők, akik már fogyasztottak kábítószerrel, nem annyira a drog problémamegoldó funkcióját értékelik, sokkal inkább a közvetlenül érzékelhető „pozitív” hatást. Ha megkérdezzük őket, miért kábítószeresnek, akkor azt válaszolják például, hogy: „A hangulat fokozása kedvéért” vagy: „El lehet tőle lazulni. Az ember könnyebben elfelejti a hétköznapokat. Boldogságérzetet okoz. Feloldja a gátlásokat, közelebb hozza egymáshoz az embereket”, vagy egyszerűen: „Mert a felnőttek ellenzik”.

A válaszokból kiténik, mi az, amit a fiatalok hiányolnak az életükből, mi az, amit a kábítószer segítségével pótolni kívánnak. A szülők egyébként helyénvaló érvelése, miszerint alkohollal, dohányzással és gyógyszerekkel nem lehet megoldani a problémákat, éppen a veszélyeztetett fiatalok füléig nem jut el. Hiszen a kábítószeresekben az életükből kimaradt élményeket találják meg. Célravezetőbb tehát, ha a serdülőknek eleve lehetőséget biztosítunk arra, hogy ezeket az igényeiket kábítószer nélkül elégítsék ki. Mi, szülők sokat segíthetünk nekik ebben.

TÚL ALACSONY ÉS TÚL MAGAS KÖVETELMÉNYEK

A szülők döntő szerepet játszanak abban, hogy képesek lesz-e gyermekük szembenézni a fejlődéséhez

nélkülözhetetlen kihívásokkal. Ha azok meghaladják erőit, akkor inkább a menekülés útját választja: például betegségbe, betegeskedésbe (amely miatt ugyebár sok mindent megbocsátanak neki), valakinek a gondviselő karjai közé (aki mindig mindent elrendez helyette), esetleg gyógyszerekhez vagy egyéb drogokhoz (amelyek látszólag mindent oly könnyűvé varázsolnak).

A szenvedélybetegség-megelőzés tehát minde nélkülött azt jelenti, hogy a szülő ösztönzi serdülő gyermekét a problémák és nehézségek önálló megoldására.

Ekkor ugyanis nem lesz szüksége valamilyen látszólag jobb élményre. Minthogy a kamaszok számára gyakran éppen az egyedül meghozandó döntések súlya jelent túl nagy terhelést, a szülőknek ki kell nyilatítaniuk saját véleményüket, világosan állást kell foglalniuk. A kamaszok számára fontos szülei véleménye, még ha ez kívülről nem is így tűnik, és mind ritkábban teszik is szülei nézeteit egy az egyben magukévá.

A fiatalok azonban akkor is valamilyen látszólagos fognak menekülni, ha túl alacsony vagy éppen semmilyen terhelést nem kapnak. A gond ilyenkor abban rejlik, hogy egyáltalán nem kell döntéseket hozniuk, hiszen mindent előre készen kapnak. A szenvedélybetegség megelőzése tehát azt is jelenti a szülők számára, hogy gondoskodnak fiuk vagy lányuk részére olyan élményekről, amelyekben képességeiket kipróbálhatják, és amelyekben felelősséget kell vállalniuk.

(folytatjuk)

Berényi András
pszichológus

Imre atya válaszol

KIKÖZÖSÍTÉS

A Család Évében több olyan megkeresés is érkezett, amely a családi élet nehézségeit fogalmazza meg és vár eligazítást az Egyház tanítására figyelve. Íme az egyik: „Párommal mindketten elváltunk, de a szentségi házasságot egyikőnknek sem sikerült rendeznie. Nem házasodtunk össze, még nem lakunk együtt, csak barátok vagyunk. Ha polgári házasságot kötünk, az egyház kiközösít bennünket. Ez mit jelent pontosan?”

Kedves Olvasóim!

A házasságtörést a történelem folyamán Kr.e. 2000 körül Hammurápi Törvénykönyve éppúgy halállal büntette, mint az Ószövetségben a zsidó társadalmi életben egészen Jézus koráig (lásd: házasságtörő asszony története). A magyar középkorban is némely uralkodók halállal szankcionálták a tettet. Az 1611-es nagyszombati tartományi zsinat szerint „Az érvénytelen házasságban élők csak akkor oldozhatók fel, ha elbocsátják egymást.” A legutóbbi időkig a házasságtörés nélküli együttélést paráznaságnak, vadházasságnak mondták a hétköznapi beszédben. Napjaink Isten és vallás nélküli társadalmában sok ember számára nehezen v. egyáltalán nem értelmezhetőek az egyház ezen intézkedései. Pedig meg kell állapítanunk, hogy egy ilyen helyzet megítélése nemcsak a polgári életben, de az egyházi gyakorlatban és felfogás-

ban is együttérzőbben változott és retorikailag sokat szelődött. A kiközösítés (excommunicatio) a polgári életben a halálbüntetés közvetett formája volt az ősi nemzeti közösségekben. A vétkekkel szemben a közösség a jogon kívülségi szankcióját alkalmazta, vagyis kitaszította maga közül. Az Egyházban kezdetektől fogva gyógyító büntetésként értelmezték. Az 1917-es Kódex szerint „olyan cenzúra, mely kizárja az embert a hívek közösségéből...” A jelenleg hatályban lévő 1983-as CIC Egyházi Törvénykönyv nem ad meghatározást, de egy szaktekin-tély alapján így írhatjuk le: „A kiközösítés olyan sajátosan gyógyító célú, pozitív egyházi büntető szankció, melyet igen súlyos büntetendő cselekmények ellen rendeltek, és amelynek elválaszthatatlan hatásai a jogok és kötelezettségek gyakorlásának olyan, a Codex rendelkezéseinek megfelelő tilalmaiban állnak, melyek az Egyház lelki javaiból való (szinte) teljes kizárást eredményeznek.” Ebből egy „+” és egy „-” dolog következik: Akit a kiközösítés sújt, nem magából az Egyházból zárja ki magát, mert az Egyházzal való belső közösség, a kegyelem és az isteni életben való részesedés közössége magánál a büntetés-nél fogva nem szűnik meg! Vagyis járhat misére, litániára stb, tarthat bűnbánatot, végezhet lelki áldozást stb...

Aki a kiközösítés állapotába kerül (önmagától beáll vagy utólag ezt az egyházi hatóság ítéletével kimondott kiközösítés) – halálveszélyt kivéve – nem járulhat gyónáshoz és áldozáshoz, szentmisére és más liturgikus szertartásban tilos szolgálatot végeznie, nem

köthet katolikus templomban érvényes házasságot, nem vállalhat semmiféle egyházi hivatal, tisztséget, szolgálatot. Nem végezhet hitoktatói tevékenységet. Megoldásként négy dolgot tudok javasolni: 1. Gondolja végig még egyszer: Valóban végelesen elromlott és helyrehozhatatlan mindkettejük előző házassága? Nincs semmiféle eszköz v. módszer? Ha van, tessék megpróbálni, ha nincs, akkor párjával együtt keressék fel vagy a helyi plébánost, vagy pedig Fodor András helynök urat Debrecenben, aki hivatalból foglalkozik házasságrendezési ügyekkel. 2. Vizsgáltsák meg mindkettejük korábbi házasságának érvényességi kérdését, és ha ő úgy ítéli meg, akkor el kell indítani azt a házasságvénytelenítő egyházi procedúrát, amely 1-2 év átfutási idő alatt szokott végbemenni. Ha ezt sikerül elérni, akkor párjával köthetnek szentségi házasságot, és járulhatnak a szentségekhez. 3. Ha pedig nem sikerül az érvénytelenítés, akkor addig nem rendezhető az új kötelék a templomban, míg mindkettejük házastársa át nem szenderül a másvilágra. 4. Végül, de nem utolsó sorban megoldás lehet esetleges együttélésük esetén a József-házasság vállalása (matrimonium virginalis). Ennek főleg a rendezhetetlen házasságban élő idősebb párok szentségi élete szempontjából van jelentősége. Vagyis ha önk már idősek és mindketten le tudnak mondani a házaselet (szexuális élet) lehetőségéről, nem esnek kiközösítés alá. Újfehértó, 2011. szeptember 6.

Juhász Imre plébános

ZARÁNDOKLATOK SCHEFFLER JÁNOS VÉRTANÚ PÜSPÖK BOLDOGGÁ AVATÁSÁRA

FEHÉRGYARMAT

2011. július 3-án dr. Scheffler János vértanú püspök boldoggá avatására Fehérgyarmatról és filiáiból 90 fő zarándokolt el elhunyt Tircsi István plébánosunknak is emléket állítva ezzel, aki nemcsak részt vett a boldoggá avatásáért könyörgő ima kidolgozásában, de egész életét áthatotta a vértanú püspök iránti tisztelete és a boldoggá avatásáért imádkozó lelkülete, amelyet tovább adott híveinek és szatmári papságnak is.

A boldoggá avatási szertartáson Schönberger Jenő szatmári püspök köszöntötte XVI. Benedek pápa küldöttét, Angelo Amato bíborost, a Szenttéavatási Ügyek Kongregációjának prefektusát, aki felolvasta a boldoggá avatási apostoli levelet a vértanú püspök életrajzának ismertetése után.

Az ünnepélyes, három nyelvű (magyar,

román, német) szentmise főcelebránsa Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek volt. Homíliájában elmondta, hogy csodála-

tos és gondviselészerű ez a nap a szatmári egyházmegye és a katolikus egyház életében, hiszen az egyházmegye Jézus Szíve búcsúja mellett János püspök boldoggá avatását is ünnepli. Életútjának méltatása mellett szentbeszédében kiemelte, hogy János püspök a Jó Pásztor igazi követője volt, ezért boldoggá avatása világitó fátyla a számunkra.

Angelo Amato bíboros beszédében elmondta, hogy Románia a vértanúk földje, és „ebben a pillanatban büszke, hogy megmutathatja a világnak értékes fiait, akik a terror és a gyűlölet idején rendíthetetlen őrzői voltak az emberi szabadságnak, és hősi tanúi az evangéliumnak.”

Wilhelm Schraml passauai püspök köszöntőjét Klaus Metzl passauai püspöki helynök olvasta fel, melyben kiemelte, hogy bár napjainkban a politikai körülmények megváltoztak, de Jézus Krisztus igénye velünk szemben, hogy a föld végső határáig tanúi legyünk, most is megmaradt. Ezért a jövőben is fontos a Jézus Krisztusba vetett hitünk, hűségünk és szeretetünk megvallása.

Felemelő érzés volt részt venni a szentmisén, amely felejthetetlen élményekben részesítette a zarándokokat.

Boldog Scheffler János, könyörögj éretünk!
Dr. Kádár Brigitta

DEBRECEN – SZENT LÁSZLÓ EGYHÁZKÖZSÉG

Plébániánkról is részt vett e felemelő ünnepségen egy kis csoport. Dióssi Kornél OP atya, korábbi plébánosunk is velünk jött, hogy hálát adjon a domonkos rend képviselőjében a püspökért, és tiszteletét fejezze ki emléke előtt: ugyanis Scheffler János püspök, nagyváradi apostoli kormányzó telepítette le a domonkosokat Debrecenben 1942. október 11-i dátummal. Badalik Bertalan OP, a Szent Domonkos Rendje magyarországi provinciálisja tehát e püspökkel folytatott tárgyalásokat a rend visszatelepítése ügyében mintegy 600 év után, ugyanis a domonkos szerzetesek a XIII. században jelen voltak városunkban.

A Szatmári Egyházmegye hosszú időn át készült imával, konferenciákkal, zarándoklatokkal a boldoggá avatási ünnepségre. Ezeknek csúcspontja volt az előestén végzett ünnepi vesperás és a éjjeli folyamatos szentéimádás az egyházmegye különböző csoportjai vezetésével. Ezen is részt vett a püspök legközelebbi hozzátartozója, unokaöccse családjával: Sziklai Sándor, aki Debrecenben él feleségével 1981 óta, s ők jelenleg a mi templomunkba járnak szentmisékre.

Kis csoportunkkal ezek után imádkoztunk Boldog Scheffler János sírjánál. A székesegyház mellékhajójában kis múzeumot is berendeztek a mártír püspök életét felvillantató képsorokkal, püspöki ornátusával, használati tárgyival, s a börtönből szintén külö-

nös módon visszakerült és a Szatmári Irgalmas Nővérek által ez idáig titokban őrzött személyes tárgyival.

Sziklai Sándor Scheffler János püspök rokoma

„Az életszentség gyönyörű, stílusos dóm, mely sokáig épül és magasra emelkedik. Ilyen dómokat csak mély és szilárd alapokra lehet emelni, minden részt egységes elvek szerint kell megalkotnia a falaktól a csúcokig és a legkisebb díszítésig.”
(Scheffler János püspök)

A boldog püspök gyakran idézte Szent Ágoston egyik gondolatát a börtönben is cellatársainak, s melynek kezdő szavait suttogva adta át lelkét csendes nyugalomban Teremtőjének: „Ott időzünk és látunk majd, látunk és szeretünk, szeretünk s dicsőítünk. Íme, mi lesz végül vég nélkül. Mert mi más a mi végcélunk, ha nem eljutni az országba, melynek nincs vége?”

Ezután utunkat a püspök szülőfaluja, Kálmánd község felé vettük. A mondhatni színtiszta katolikus falu népe most is nagy tisztelettel ápolja a püspök emlékét, aki itt nevelkedett egy 10 gyermekes zsellércsaládban.

Havas Lászlóné

EGYÜTT- EGYMÁSÉRT

A pusztadobosi Karitászs közösség egyik célja, hogy ne csak a falun belül segítsünk, hanem határon túl is. Ezen a nyáron is a dévai árva gyerekek étkeztetését támogattuk, magyarokat láttunk vendégül Kárpátaljáról. Nagybégányról és környékéről minden évben gyalog zarándokolnak el a Máriapócsi Szűzanyához. Ez évben hat lelkipásztor kíséretében érkező 162 főt köszönthettünk, és nagy meglepetésben volt részük, mert a vásárosnaményi hídfőnél a dévai gyerekek várták őket. Teával és süteménnyel kedveskedtek nekik, fáradtságukat enyhítették. Ezt a találkozót Nagy Lászlóné Karitászs-vezető szervezte meg.

Pusztadobosra érve családoknál és az iskola tornatermében pihentek, és a Karitászs látta vendégül őket egy vacsorával majd reggelivel. Innen gyalog indultak tovább Máriapócsra szombat reggel. Ez a vendéglátás már egy évtizede hagyomány nálunk.

Tóth Zsuzsanna

SZATMÁRNÉMETITŐL MÁRIAPÓCSIG

A nagykállói római katolikus egyházközség zarándoklatai

Ez év 7. hónapja a keresztényi szeretet és a zarándoklatok jegyében telt el „Család Évében” egyházközségünk életében. Már hagyományos módon a balkányi római katolikus egyházközség tagjaival közösen indulunk zarándoklatokra, így Szatmárnémetibe július 3-án Scheffler János, szatmári vértanú püspök boldoggá avatási szertatásán is együtt vettünk részt.

Ennek a csodálatos hónapnak gyönyörűbb, felemelőbb és megindítóbb nyitómomentumot elképzelni sem lehetett volna, mint a csodaszép helyszínen és méltó módon lebonyolított többnyelvű szertartást. Néhány éve magyar katolikus talán álmodni sem mert hasonlóról, mint amit ott mindannyian átélhettünk. A Krisztus követéséért, magyarságáért, emberségéért meghurcolt és a halálíg legyengített apostol-utód végre méltó helyére került az emberiség történelmében is. Püspöki székhelyén soha többé nem kell félve és sutogva kiejteni nevét, hanem fennhangon és dicsőítő szavakkal akár magyarul is lehet, sőt kell méltatni a halálíg tartó hűség példájának, Scheffler Jánosnak életét, tetteit, munkásságát és odaadó szolgálatát.

A NYÁR MÁSIK FÉNYPONTJA

Július 10-étől egy héten keresztül a nagykállói

Szent Kristóf karitászcsoport vendégei voltak a Dévai Szent Ferenc Alapítvány által felkarolt gyermekek, szám szerint nyolcan és egy nevelőnő. Többen közülük már régebbi ismerősként üdvözölhették az őket befogadó családokat, néhányan most először jártak Nagykállóban. Csodálatos dolog és hatalmas ajándék minden eltöltött perc ezekkel a gyerekekkel, hiszen az anyagi és nemegyszer az egészségügyi problémák ellenére Csaba testvér lelkületének sodró ereje a krisztusi úton vezeti őket mosolyogva, türelmen és tiszta gyermeki hittel.

A helyi önkormányzat támogatásában a gyerekek többször is lubickolhattak a helyi

strandfürdőben, látogatást tettünk a nyíregyházi Állatparkban, a Skanzenben, majd a zömmel helyi családoknál eltöltött napok után vasárnap a Szent Péter és Pál templom-

ban közös szentmisén vettünk részt, amely egyben az együttlét záróakkordja volt.

Ezt követően 1 hétig Vásárosnamény-Gergelyugornyán nyaraltak még, ahol egy este a befogadó szülők egy ún. nyílt nap keretében még eltölthettek egy kis időt vendégeikkel.

7 ÉVES ZARÁNDOK

Végül de egyáltalán nem utolsósorban a Magyar Katolikus Püspöki konferencia által meghirdetett „Család Éve” keretében sorra kerülő, Máriapócsra július 31-én megtartott Debrecen-Nyíregyházi egyházmegyei búcsúra gyalogosan - zarándokcsoportunkban szép számmal gyerekekkel és idősekkel is – indultunk el 70-en. A legfiatalabb zarándok 7 évesen, a legidősebb 85 évesen vágott neki, hogy a könnyező Szűzanya kegyhelyét felkeresve eleget tegyen eme keresztényi cselekedetnek, ami egyébként hagyományosnak is tekinthető egyházközségünk mind közeli, mind távolabbi múltját illetően. Kegyes volt hozzánk az időjárás is, bár előtte és utána hosszabb esős időszak volt. Bízom benne, hogy sok ilyen hónap lesz még az egyházközség életében, de kívánom, hogy a dolgozós hétköznapi is ilyen aranybetűkkel kerüljenek az utókor elé, és vésődjenek be a jelenkori hívők szívébe és lelkébe.

Simon Szabolcs akolitus, kántor

MÁRIAPÓCSI ÜDVÖZLET

Mi, baktalórántházi római katolikusok vártuk már az utolsó júliusi vasárnapot, amikor az egyházmegyei templombúcsúnk ünnepén Máriapócsra zarándokolhattunk. Igaz, csak a buszos zarándoklatra vállalkoztunk, de más egyházközségből sokan – a Mária iránti még nagyobb tiszteletből – gyalogosan indultak el. Keresztényi buzgóságunk feledtette velünk a korai felkelést, és nem okozott fáradtságot a lobogók, a kereszt, és a Baktalórántháza tábla cipelése sem. Hároméves gyermekek, de nyolcvanöt éves nénike is volt a prosscziónkban, közel ötven hívő katolikus alkotta a kis „keresztalját” Ramocsaházáról, Nyírkércsről, Nyíribronyból, Nyírkárszából, a többi filiából Gyetkó László káplán atya vezetésével. Lelki élményeket gyűjtögettünk a kegytemplomba, az Istenszülőhöz való bevonulással, énekekkel, fohással üdvözlöttük őt, a szentgyónás, az értetkezés, majd

az ünnepi szentmise csak növelte az ott kapott kegyelmeket. Az ünnepi szentmisén

Dr. Veres András, a Szombat-helyi Egyházmegye püspöke, Pócspetri szülötte ezüstmiséjét mutatta be. Predikációjában elmondta, hogy mit vár el tőlünk a mi égi édes-

anyánk, hogyan szeretné, ha mi, katolikusok viselkednénk, amivel nemcsak, hogy példát adhatunk másoknak, hanem a saját életünket is rendben tarthatjuk ebben az ellentmondásos, felbolydult világban. Szüksége van erre a keresztény embernek! Az élet értelmével, a hit, a szeretet, a házasság és a család szükségességének valóságával szembesültünk a „Családok keresztútján”, amely a jézusi golgota-út formájában állomásról, állomásra vezeti a hívő embert a földi élet végső állomásáig, az üdvözítő halálíg. Pásztor Károly atya gondolatának megvalósításával sok házaspárnak ad lelki támaszt, megértést, megerősítést a nehézségekben, most, a „Család Évében”. Máriapócs, a Szűz anya közelsége abban is megerősített bennünket, hogy a hívő keresztény embereknek nem szabad eltávolodni, elidegenedni egymástól. Összefogással sokkal könnyebb a nehézségeket leküzdeni és megoldani, együtt erősebbek vagyunk.

Némethné Csubák Éva

A SVÁJCI TESTVÉREKNÉL

„A jótékonyág örökre megmarad.” (Sir. 40, 17)

A svájci menziken Római Katolikus Egyházközség és az újfehértói Római Katolikus Egyházközség 1999-től van szoros kapcsolatban, a kapcsolat Linzenbold József plébános atya idejében kezdődött el. Azóta folyamatos látogatást tettek a két egyházközség tagjai egymás között.

A több mint tíz év alatt a két közösség tagjai nagy vonalakban megismerhették Svájc és Magyarország nevezetességeit, vendégszeretétét, kulturális és gasztronómiai szokásait, betekínthettek egymás egyházközségi életébe.

A kapcsolat gyümölcsöző: svájci testvérvárosunk, a Szent Anna Plébánia közössége szá-

Luzern látképe

mos alkalommal támogatta egyházközségünket anyagilag, a templombelső felújításakor és a Községi Ház építése alkalmából is jelentős adományokat adtak a menziken hívek.

2008-tól Juhász Imre plébános atya tartja a kapcsolatot a svájci plébániával. Az elmúlt évben felújított plébániánk felszentelésére az atya meghívására 2010. november 21-én látogattak újból egyházközségünkbe vendégek Menzikenből Piotr Palczynski plébános atya, Carla Bättig, és Sybille Gribi személyében: akkor is nagylelkű adománnyal érkeztek.

AZ EGYHÁZKÖZSÉG ADOMÁNYAIT ISTEN FIZESSE MEG!

2011. augusztus 12-18 között egyházközségünkben négy fő utazott Menzikenbe. Juhász Imre plébános atya vezetésével a menziken hívekkel kapcsolatot tartó Zsiros Antal, Zsirosné Seres Judit és Ráczné Nagy Mária tanárnő mint tolmács vett részt az utazáson.

Ezen utazás célja az volt, hogy a svájci testvérek meglátogatásával a kapcsolatot megelevenítsük, valamint templomunk külső felújításával kapcsolatos munkálatokhoz anyagi támogatást, segítségét kérjünk. Juhász Imre plébános atya megbeszélést folytatott Piotr Palczynski plébános atyával és a menziken egyházközség vezetőségével. A megbeszélés eredményesnek mondható. Az újfehértói egyházközség hívei számára a menziken hívek és plébánosuk szívélyes üdvözlétén és

imáikon túl 3000 CHF adománnyal támogatták templomfelújításunkat.

MENZIKEN ÉS A VENDÉGSZERETET

Svájci tartózkodásunk alatt nagyon sok programot szerveztek számunkra a menziken egyházközség tagjai.

Megnéztük Züriichben a Großmünstert a nagy templomot, és a hangulatos Óvárosban is gyönyörködhattunk. Menzikenben vasárnap misén vehettünk részt, majd hajózáshattunk Luzernben. Bern a csodaszép főváros megtekintése felejthetetlen mindannyiunk számára. Zug és a környéke megismerése is élményt jelentett, az ottani cseppkőbarlang felderítése próbatétel volt. Beromünster és Reinach szépsége is lenyűgöző. Utolsó nap a sétahajózás Hallwilerseeben méltó lezárása volt az ottani tartózkodásunknak. Mindezt ezúton is köszönjük nekik!

A barátság nagy szó a mai világban. A svájci és a magyar egyházközség között fennálló keresztény baráti, emberi kapcsolat értéke felbecsülhetetlen!

„A hűséges barát erős támaszod, kincset talál, aki ilyen baráttra szert tesz. A hú barátnak egyszerűen nincs ára, nincsen, ami vele értékben fölerne. Mint az élet balzsama, olyan a jó barát; akik az Urat félik, találhatnak ilyet.” (Sir 6, 14-16)

Zsirosné Seres Judit

ÚJFEHÉRTÓI CSALÁDOK BAKTALÓRÁNTHÁZÁN

Tizenegyedik éve már annak, hogy az újfehértói egyházközség családjai közül többen nyáron együtt elutaznak, és néhány napot együtt töltenek. Ebben az évben Juhász Imre plébános atya kezdeményezésére 2011. július 26-28 között Baktalórántházán a Vay Ádám Gimnázium Szakközépiskola Szakiskola és Kollégium Vásártéri épületében kaptak szállást.

A kétnapos közös kiránduláson a gyermekek számára a „Család és a Szentégek” c. előadást Gyetkó László, baktalórántházi káplán atya tartotta, majd Imre atya a felnőttek számára tartott tartalmas elmélkedést „Család, légy, ami vagy!” címen.

„Szerelmes szívvel szeretem a házastársam?” Az előadás utáni kis csoportokban szép, őszinte gondolatokat hallhattunk a férfiaktól és nőktől, édesapáktól és édesanyáktól, feleségektől és férjektől a kérdéssel kapcsolatban.

Elfogadni, szeretni csak azt lehet, akit ismerünk... A délelőtti elmélkedései után

délután lehetőség volt a felhőtlen játékokra is. Újabb alkalom volt arra, hogy megismerjék a családok a másik család állóképességét, korrektségét a feladatok teljesítése közben, a másik verseny-szellemét, a másokért küzdés fontosságát.

Egy héttel korábban még Újfehértón Imre atya indítványára sorsolással kiscsoportokat alakítottak ki, és különleges feladatot kapott minden csoport a Család Évével kapcsolatosan. A feladat témájának megfelelően néhány perces kis előadásokra kellett készülni. Mindez az együttgondolkodást, az együttműködést, a téma feldolgozását, kreatív módon való megfogalmazását, kivitelezését jelentette, egy folyamatot, amely egymás épülésére szolgált. A kiscsoportok hét témában adtak elő kb. öt perces kis előadásokat szombaton este. Nagyszerű bemutatók születettek a család és a gyermek, az édesanya, a nagyszülők, a munka, a vallás a feleség és az édesapa témakörökben.

Másnap korán reggel a közösség újra útra kelt, hogy megnézzék a közeli nyírkarázi Földvárat, és részt vegyenek a vasárnapi misén.

Földvár (Gara-halom) a község határában található, az ezzel kapcsolatos ismereteket idegenvezetőnk, Kapinné Enikő mesélte el. A Földvarról, vagy más néven Gara-halomról a legenda azt tartja, hogy Garay nádor itt tartott megyegyűléseket, Árpád-házi királyaink idejében pedig ítélező- és igazságszolgáltatató létesítmény volt, melyből megyénkben csak Szabolcs községben található még egy. Ez a megye egyik legfontosabb honfoglalás kori sírmezője. Az 1894-es ásatások során egy honfoglalás kori vezér sírjára is bukkantak, mivel e helytől Nyírtass helység csak 5 km távolságra esik, nem lehetetlen, hogy a sírba Thass honfoglaló vezér nyugszik, aki a Nyírnek meghódításában vett részt. A Földvárat és környékét 2003. május 2-án emlékparkká avatták.

A vasárnapi misét Gyetkó László atya celebrálta, külön nagy szeretettel köszöntötte a vendégeket, akik szinte teljesen megtöltötték a templomot. A mise után Imre atya vezetésével újra Baktalórántházán közös ünnepi ebéden volt együtt a közösség.

Zsirosné Seres Judit

50 ÉV ISTEN ÉS EGYHÁZAM SZOLGÁLATÁBAN

Június 18-án délelőtt 10 órakor Ibrányban 65 paptestvére társaságában mutatta be aranymiséjét Varga János atya. Az ünneplő tömeg megtöltötte nemcsak a templomot, hanem a templomkertet is. A szentmise elején Miklós Dezső atya emlékezett vissza egy pár gondolattal János atya primíciás szentmiséjére. Mint elmondta, a természet templomában volt a mise, hiszen fából ácsolt szabadtéri oltáron mutathatta be 50 évvel ezelőtt első szentmiséjét Varga atya. Dezső atya visszaemlékezett még ennek a papi életnek az állomásaira is. Az ünneplést papi életét Jánkmajtison kezdte, majd következett Aporliget, ezután Tiszaszalka, Nagyecsed és végül Ibrány. A prédikációra Heidelberger

István mátészalkai plébános atyát kérte meg az ünneplést. Szentbeszédét az atya a papság titkának megfogalmazásával kezdte. „A papság nem apostoli alkat vagy szellemi nagyság kérdése, pappá csak a krisztusi meghívás tesz valakit. A folytatásban arról beszélt a szónok, hogy az aranymisés akkor énekelt és tanított, amikor nem volt ez könnyű, amikor a hitnőrárt még szakkörnek hívták, de ahogy el-

mondta, ők erre a szakkörre szerettek járni a legjobban, mert akiről szólt, és aki beszélt nekik Jézusról, annak a személye megfogta őket. Ettől a ponttól a prédikáció személyes emlékezés volt. Hallhattunk arról a fiatal papról, akit „cuki pap bácsi”-nak hívtak, vagy aki hol Pannónia motoron, hol lovas szánon érkezett, és meg tudta szólítani az ifjúságot, a középkorúakat de az idősebbeket is. János atyát egy folyamhoz hasonlította, amely körülvesz, átjár, és oda visz, ahová te is menni akartál. Beszéde végén a tarpai hegyet említette István atya, ahol paptestvéreivel sok éjszakát átbeszélgett az ünneplést. A mise végén az áldás előtt Bosák Nándor megyéspüspök atya is köszöntötte János atyát, és a Szent

Szűzről nevezett cégénymonostori apáti címet adományozta neki. A szentmise végén a templom bejáratánál a jelenlevők aranymisés szentképet kaptak, és személyesen is beszélgethettek egy kicsit János atyával. Az ünnepi szertartás után mindenkit agapéval vendégelt meg a helyiek. Végül Varga János atya egy verssel zárta az aranymiséjét.

Dombrádi Donát

JÓTÉKONYSÁGI KONCERT

2011. július 26-án, vasárnap este zsúfolásig megtelt a **vencsellői Nagyboldogasszony Plébániatemplom**. Ennek oka, hogy Gávavencsellő Nagyközség Önkormányzata jótekonysági koncertet szervezett. Az est teljes bevételét a Gávavencsellőn élő, **egészségkárosodott gyermekeket nevelő családok** megsegítésére ajánlották.

A jótekonysági koncerten **Mága Zoltán hegedűművész és az Angyalok** léptek fel. Nagy izgalommal várta őket mindenki!

Vojtó Mihályné, Gávavencsellő polgármestere köszöntötte elsőként a jelenlévőket. Elmondta, hogy amikor templomban szólal meg az ember, másként kezd a gondolatai közléséhez. Átérzi a hely, a közeg méltóságát, azt, hogy a templomban terheket, nehézségeket tesz le az ember, hogy könnyebbé váljon a lelke. Polgármester asszony elmondta, hogy az est és az előző napi „Sváb-forgatag” bevételét is a már fentebb említett jótekonysági célra fordítják. Ezt követően **Csisztu Miklósné**, társadalmi alpolgármester röviden ismertette Mága Zoltán életét és művész pályáját.

Majd felcsendültek az első dallamok, és kezdetét vette a lenyűgöző koncert.

A művész úr is szólt a hallgatóságához, és elmondta, hogy rendkívül örül, hogy a **100 templomi koncertsorozatának** a 79. állomása a vencsellői római katolikus templom.

A koncert lebilincselő volt, melyet legjobban az mutat, hogy észre sem vettük, milyen gyorsan repült az idő.

A fellépést követően a művész úr CD- és DVD-felvételeit lehetett megvásárolni, melyeket dedikált is.

A jótekonysági rendezvény bevétele, hála a jó Istennek és a nagylelkű adakozóknak, igen szép összeg lett. A koncertet követő héten a ketős összeget („Sváb-forgatag” és a jótekonysági est bevétele) **Vojtó Mihályné polgármester és Csisztu Miklósné alpolgármester** a településen élő **12** olyan családnak osztotta szét egyenlően, akik egészségkárosodott gyermeket nevelnek.

Bízunk benne, hogy a jövőben lesz még további alkalom hasonlóan kiváló művész előadását élvezni, és lehetőségünkhöz mérten a településen élők javára jótekonynodni!

Vincze József

PUSZTADOBOSI HÍREK

Július 15-én már második alkalommal rendezte meg az egyháztanács a Jótékonyági Bált, melynek fő szervezője Fehér Zsolt volt. A bál teljes bevételét a templom tetőzetének felújítására fordítjuk.

Az estét Fülöp Sándor tisztelendő úr nyitotta meg. A köszöntő szavak után Fehér Bernadett mondott verset, majd Varga Zsolt énekelt. Ezt követte a „Hagyományörző Néptáncscsoport” (Levelek-Ófehértó) műsora, majd Kázmér Tamás énekelt. Őt követte Makai Réka és Borbély Csaba bemutatója. Mindketten a nyíregyházi Művészeti Szakközépiskola növendékei. Őket követték egyházközségünk ifjú tagjai, akik egy táncbemutatót tartottak, és a „The Best Dance Crew” nevet választották maguknak. Nemsokára megérkezett a sztárvendég, Bunyós Pityu, aki egy egész órán keresztül szórakoztatta a közönséget. Elkezdődött az igazi bál. A sztárvendég után az Atlantis Trió húzta a talpalávalót egészen hajnal három óráig.

A műsor közben finom házi süteményekkel kínálgatták a vendégeket. A bál ideje alatt pedig büfé üzemelt, valamint vacsora (babgulyás, özpörkölt) is várta a jelenlévőket.

Nem múlt el az este tombolasorsolás nélkül. Több mint 70 értékes nyemrényt sorsoltak ki. Többek között, strandbelépők, sétarepülés, állatkerti belépők, vásárlási utalványok, ajándékosarak, élő bikaborjú talált gazdára. Ezeket a felajánlásokat Fehér Zsoltnak köszönhetjük. Itt az újság hasábjain keresztül is szeretném megköszönni neki, hogy időt és energiát fektetett a felajánlások összegyűjtésére.

Bálunk támogatóit és szervezőit nagy köszönet és hála illeti, a jó Isten áldja meg életüket.

Tóth Zsuzsanna

SZENT BERNÁT TEMP- LOMBÚCSÚ DARNÓN

Augusztus 28-án templombúcsú keretében ünnepeltük a darnói kápolnában Szent Bernátot. Darnó egy kis szatmári település Jánmajtis szomszédságában, ahol 16 római katolikus él.

A nemesi családból származó Bernát 21 éves korában harminc társával együtt (rokonok, ismerősök) kérte felvételét a citeaux-i kolostorba, amely akkor már kihalófélben volt, létszámában teljesen megfogyatkozott. Ahogy Ruszki Gábor plébános elmondta, oly időben lett szerzetes, amikor az emberek eltávolodtak Istentől. Munkássága révén a ciszterci rend egyik társalapítója lett, és hatására számos kolostor épült Európában. Épp ezért kell hozzá fordulunk ma is, amikor kevés a keresztény, amikor egyre kevesebbet lehet hallani Jézus Krisztusról, hogy Szent Bernát legyen a mi támaszunk, hogy mindig jó úton járjunk, hogy bennünket az Isten megerősítsen és kegyelemben részesítsen.

Eiben Tamás diakónus szentbeszédében a következőkre hívta fel a figyelmet: Mindazok az emberek, akik Istenre alapozták az életüket, a legbiztosabb alapra helyezik életüket, és minden körülöttük lévő ember életét. Az az ember, aki eltávolodik az Istentől, hasonlít ahhoz a gyermekhez, aki idő előtt otthagya a szülői házat: az elején jól esik neki a szabadság, egy idő után azonban nem fogja találni a helyét. A mi feladatunk pedig nem más, mint tettekre váltani mindazt, amit a hitben elsajátítottunk. A szeretet kérdésével kapcsolatban felvázolta, mennyire tudjuk szeretni a tőlünk messze élő embereket. Viszont akik mellettünk élnek, azokat a legnehezebb elfogadni. Fel is tesszük sokszor a kérdést: olyan rosszak az emberek, nem is lehet velük szót érteni, miért szeressem őket? Eleve rossz úton járunk, ha ezt a kérdést tesszük fel – mondta, hiszen a szeretetben soha nincs miért, a szeretetben mindig csak a hogyan van, ahogy Jézus számtalan esetben megmutatta számunkra a hogyan.

A szentbeszéd végén arról osztotta meg velünk a gondolatait, mennyire odafigyel a mai kor embere az egészséges táplálkozásra, hogy testük egészséges legyen. Viszont eljuttattak odáig, hogy lelkileg és szellemileg a legalultápláltabb lett az ember. Számunkra, keresztény emberek számára azonban nem szabad, hogy kiábrándító legyen ez, hiszen mi szellemileg és lelkileg is jól tápláltak lehetünk: vasárnapról vasárnapra, vagy egy ilyen templombúcsú keretében is épp erről szól az ünneplésünk: Isten ígéjéből és Isten ajándékából táplálkozunk - közölte.

A szentmisét követően ez a maroknyi katolikus egy kis agapéval vendégelte meg a kisanaményi, jánmajtisi és fehérgyarmati római katolikus, valamint a helyi református testvéreket.

Dr. Kádár Brigitta

ÁLLAMPOLGÁRSÁGI ESKÜTÉTEL A NYÍREGYHÁZI TÁRSSZÉKESEGYHÁZBAN

A Magyar Országgyűlés 90 évvel a trianoni békediktátum után történelmi döntést hozott. Mindazok a magyarok, akik a jelenlegi magyar határon kívül rekedtek, magyar állampolgárságot igényelhetnek. A törvény szerint a kedvezményes honosítást igénylők az állampolgársági esküt magyar külképviseleten vagy az általuk megjelölt polgármester előtt tehetik le. 2011. január 1-je óta számos magyarországi településen, közösségben köszönthettük az új honfitársainkat.

2011. augusztus 15-én, Nagybaldogasszony ünnepén több mint százan érkeztek Szatmárnémetiből, hogy állampolgári esküt tegyenek Nyíregyházán. Negyvennégyen a Városházán fogadtak hűséget Magyarországnak, Szatmárnémeti Szentlélek plébániájáról pedig a helyi Kolping szervezet mintegy hatvan tagja érkezett Merlács Tibor plébánossal, hogy a nyíregyházi Magyarok Nagyasszonya társszékesegyházban osszák meg a felejthetetlen pillanatokat anyaországi honfitársaikkal.

Az ünnepi szentmisét Merlács Tibor plébános mutatta be, aki homíliájában elmondta: érzéseit nem tudja szavakba foglalni. A küllhoni magyarok számára egy nagy álom vált valósággá, amelyre nincs szó, csak ízlelgetni lehet a szavakat és mindazt, ami a test-

vér és barát mögött meghúzódik. „Próbáltak uszítani, megosztani, szembeállítani bennünket – mondta –, de az évtizedek fájdalma, kudarca, várakozása nem volt fölösleges, mára gyümölcsöt termett.” Majd a plébános

háláját és köszönetét fejezte ki mindazoknak, akik hittek abban, hogy a jó győzni fog és az igaz szó újra elhangozhat.

Merlács Tibor atya az állampolgársági eskütételüket a hálán és a köszöneten túl a kilátástalanságban és reménytelenségben egyfajta önfelajánlásnak is tekinti, mint ahogyan Szent István királyunk az országot a reménytelen helyzetben a Boldogságos Szűzanyának ajánlotta. Mária oltalmára és segítségére bizton számíthatunk – mondta a plébános.

A szentmise után az oltár előtt került sor a megható pillanatokra, amikor idős emberek, házaspárok, fiatalok, családok írták alá a hivatalos okiratot. A magyar állampolgárságot igazoló okirat átvétele után Dr. Kovács Ferenc, Nyíregyháza város polgármestere köszöntötte az új honfitársakat, és elmondta: ezek a pillanatok minden magyar ember életében jelentős eseménynek számítanak, de különösen a határainkon túl élőknek fontosak, akiket bár eddig is magyaroknak tekintettünk, most már jogi értelemben is annak számítanak.

Kovács Ágnes

SZENT ANNA BÚCSÚ TIZADADÁN

Szeretett templomunkban kettős ünnepre gyűltünk össze 2011. július 30-án. E napon tartottuk Szent Anna búcsúnkat és ünnepeltük templomunk alapkövetételének 200. évfordulóját. Az ünnepi szentmisét Mák Zsolt plébános úr és egykori plébánosunk, Horváth János atya mutatta be, aki 1981-91-ig szolgált egyházközségiinkben. Köszöntöttük őt abból az alkalomból, hogy 30 éve érkezett Tizadadára és 20 éve köszönt el tőlünk.

A szentmise a család éve alkalmából felújított, 1907-ben készült és a II. világháborúban szétlőtt Szent Család üveglak meg-

áldásával kezdődött. Homíliájában János atya hangsúlyozta a nagyszülők felelősségét a hit továbbadásában, valamint a gyermekek és unokák kötelességét szülőik, nagyszülőik iránt. A szentmisében imádkoztunk a templomalapító gróf Gyulay Sámuelné báró Bormenemissza Anna és családtagjai lelki üdvéért, és kértük Istent, hogy e 200 éve megszentelt helyen 200 év múlva is legyenek istenszerető és imádkozó lelkek.

A jubileumi eseményen jelen voltak társegyházközségeink hívei, református testvéreink és községünk előljárósága is.

Béres Tamás

TEPLOMBÚCSÚ SZENT ISTVÁNNAL NYÍRKARÁSZBAN

Az elmúlt esztendőben külsejében is megújult nyírkarászi római katolikus templom a nagyközség igazi szépsége a főutcán. A Szent István védőszentsége alatt álló, több mint 150 éves épületet az elmúlt év október 4-én, a Misszió Vasárnapján szentelte meg Bosák Nándor megyéspüspök atya, miután egy 26,7 millió forintos beruházás révén megújult a tornya, külső fala. A Szent István templombúcsún Kapin István görög katolikus parochus atya, a település elszármazottja, a Máriapócsi Bazilika, a kegytemplom vezetője volt az ünnepi szónok.

Mit ér az út, ha nem a templomba vezet? – tette fel a kérdést Kapin István atya. Őseink, elődeink szellemi hagyatékával kell élnünk, akik ezt a templomot is ránk hagyták, hogy tovább építsük Isten művét. Valóban, mit ér az ember élete, ha hiányzik belőle a templom, az Isten? Csak vele tudjuk az Ő és az oltal-

mazó Mária kegyelmét és segítségét megtapasztalni.

Félegyházi Gábor polgármester és családja megtisztelte az ünnepi alkalmat a baktalórántházi egyházközség többi filiájának híveivel együtt, de a faluból más egyházak hívei is eljöttek, hogy osztozzanak a római katolikusok örömeiben. Az oltárképen Szent István látható, aki koronáját véve Szűz Máriának ajánlja fel az országot, annak maroknyi magyar népét. Az utódok, a hívek, akik nap mint nap találkozhatnak vele a templomban, hiszik, amit ő is remélt: lesz magyar jövő!

Az új búzából süített új kenyeret Gyetkó László káplán atya szentelte meg, amit a lelki táplálék után mint testi erőt adó fizikai táplálékot vehettünk magunkhoz.

Némethné Csubák Éva

MAGYAR KENYÉR LENGYEL OLTÁRON

Baktalórántháza és a lengyelországi Łancut város másfél évtizedes kapcsolata alatt sok szép eseményt élt már meg együtt a két baráti település népe. A közös történelmi gyökerekből táplálkozva, a kialakult kulturális kapcsolatok során nemcsak az Ekrol Táncgyüttessel kiépült gyümölcsöző kapcsolat, hanem öt éve a soninai kórossal való barátság is új lehetőségeket tartogat a baktai Városi Vegyes Kar számára. Így történt ez most is, amikor is meghívásukra látogatást tettünk lengyel barátainknál.

A Szentháromság vasárnapján megszólaló soninai római katolikus templom harangja nemcsak a Sonina-kórus tagjait hívta, hanem az itt élő katolikus helyi lakosokat is. Mi, magyar barátok megtiszteltük Isten szent oltárát a magyar földön termett búzából készült mindennapi kenyérünkkel, és a magyar hegyeken díszelgő szőlővesszők termésének bo-

rával is. Van-e ennél szebb, tartalmasabb ki nyilatkoztatás, ha két nép megosztja egymással a legnélkülözhetetlenebb ételét?

Lengyel barátaink Jasna Gorára, a Fényes Hegyre, a czestochowai Madonnához vittek el bennünket, ahol megtapasztalhattuk a lengyel nép hitét, amely tükröződik az emberek mindennapjaiban, a családok megbecsülésében, az erkölcsiségben, a gyermekek nevelésében, az idősek ápolásában is.

Az ajándékba kapott gyönyörű „Fekete Madonna” képével engedtek bennünket utunkra, így távollétünkben is mindig közel érezzük magunkat egymáshoz. Nagy Lajos polgármester (aki elkísért bennünket erre az utunkra) meghívására szeptemberben, a városi napon ők vendégeskednek majd nálunk, így viszonzhatjuk a tőlük kapott szívbőljövő vendégszeretetüket.

Némethné Csubák Éva

SZENT ISTVÁN ÁLDÁSBAN RÉSZESÜLTEK A FÉRFIAKAT

A debreceni Szent István plébánia közössége Debrecen, Faraktár u 78. augusztus 20-án, Szent István búcsú szentmiséjét tartotta, amelyre Debrecen más plébániáiról, valamint határon túlról is érkeztek katolikus hívek. A szentmisét Szabó Ervin nagyváradi plébános mutatta be.

Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által 2011-re meghirdetett Család évében Szent István – az „első magyar szent családfő” ünnepén a búcsún részt vevő férfiak „Szent István áldásban és áldomásban” részesültek.

Szerk./Örömhír

FELSZENTELTÉK A DEBRECENI SZENT ANNA SZÉKESEGYHÁZ ÚJ HARANGJAIT

A debreceni Szent Anna székesegyház meglévő egy harangja mellé Orosz Lőrinc plébános kezdeményezésére, Gombos Miklós neves harangöntő mester munkája nyomán két új harang került. A templomépítő gróf Csáky Imre bíboros tiszteletére készítettett 315 kg-os harangot Reviczky Éva, a bagaméri Torma Kft magyarországi képviselőjének igazgatója és a Szent Anna egyházközség hívei, a Boldog II. János Pál pápa tiszteletére készítettett 160 kg-os harangot pedig Bosák Nándor, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöke adományozta.

A harangokat Bosák Nándor püspök atya szentelte fel 2011. július 26-án, a

Szent Anna székesegyház búcsú-napján. A szentelést követő szentmise homíliájában a főpásztor többek között kiemelte: a harang hangja – amely keresztény kultúránkhoz hozzátartozik –, kiemelkedik a városok, települések zajából, és arra felhívja a zűrzavarban élő embert, hogy ne csak lefelé, hanem fölfelé is nézzen.

„Hívom az élőket, elsíratom a halottakat, megtöröm a zivatarokat” – mondja az ősi mondás. A harang nem ébresztőóraként szolgál, hanem arra emlékeztet bennünket, hogy Istennek ajánljuk napjainkat. Ha ezt megértjük, akkor a mindennapi életünk szűrkesége, keresztjei ünnepi színt kapnak – hangsúlyozta a főpásztor.

Az első világháború óta csak egy harangja van a debreceni Szent Anna templomnak. Az akkor meglévő négy harang közül a legnagyobb, 44 mázsás Nepomuki Szent János harangot három részre törve hozták le a toronyból 1917. május 29-én ágyúöntés céljából. A harangok búcsúztatásáról meghatóan ír az egyházközség historia domusa: „A hívek megkösztörűzták, megsíraták, megcsókolták kedves harangjaikat, s így vettek búcsút.”

A székesegyház új harangjait már a szentelés napján kipróbálták, megszólaltatták, s ez sokak számára megható volt és örömmel töltötte el az embereket.

Kovács Ágnes

SZENT PÉTER ÉS PÁL TEPLOMBÚCSÚ ÉS ÚRNAPJA FEHÉRGYARMATON

2011. június 26-án Fehérgyarmaton kettős ünnepet ültünk: a templom búcsúját, Szent Péter és Pál apostol ünnepét, és az Úr napját.

Ruszki Gábor plébános

Ranyhóczky János szatmárcsekei plébános homíliájában azt fejtette ki, mit is jelent az oly sok oltárnál elhelyezett szöveg: Péter hitével és Pál szívével. Azt kérte, Péterhez hasonlóan tegyünk meg mi is minden tőlünk telhetőt, hogy Érte formáljuk életünket, s bízzuk minden gondunkat, bánatunkat az Úr Jézus Krisztusra. Péter hűsége az Isten nevében követel mindannyiunktól hitet.

Pálnak pedig különleges küldetés jutott – mondta, mert megadatott neki, hogy a pogányok között hirdesse az evangéliumot. Nem szégyellte, hogy üldözöböl lett Krisztus követője. Így nyilatkozik: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitemet megtartottam.” Az lenne jó, ha Szent Pál apostol nyomdokain mi is el tudnánk mondani ezeket a szavakat földi pályánk végén. Nagyon nehéz a követelmény, magas a mérce, amelyet az Úr Jézus Krisztus nekünk szán. De a két apostol példája is bizonyítja, hogy lehetséges azt a mértéket elérni. Péter hitével és Pál szívével tekintünk a jövőbe.

A szentmise végén ünnepi körmenettel mutattuk meg hitünket a világnak. A himnuszok eléneklését követően az egyházközség agapéval köszönte meg a helyi, jánkrajtsi, cégénydányádi, kisnaményi, kölcsei, szatmárcsekei katolikus és református testvérek részvételét a szentmisén.

Dr. Kádár Brigitta

ISKOLAKEZDÉST TÁMOGAT A KATOLIKUS KARITÁSZ

A Katolikus Karitás hazánk tizenöt egyházmegyéjében összesen 15 000 000 Ft-tal támogatta a nehéz helyzetben lévő családok gyermekeinek iskolakezdését. Ennek köszönhetően a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében is 100 család 10 ezer Ft-os utalvánnyal részesült a támogatásból, amit a Tesco áruházakban lehet levásárolni október 30-ig kizárólag tanszerre, sport illetve iskolai ruházatra.

Egy családban maximum három gyermek kapott támogatást. Elsősorban a nagy családok gyermekeit támogatták, vagy ahol munkanélküliek a szülők, létminimum alatt élnek, fogyatékos, vagy tartós beteg gyermeket nevelnek. A családok kiválasztásában az egyházközségek plébánosai, a karitászcsoportok vezetői segítettek.

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye a támogatást 2011. szeptember 7-én osztotta ki az egyházmegye területének 7 pontján.

A képünk a debreceni helyszínen készült a Szent Anna plébánia karitás szervezeténél.

Sajtóiroda

Debrecen-Nyíregyházi Püspöki Hivatal

A II. HORTOBÁGYI KOLPING LELKINAP

„Ennyi ima és könny gyermeke nem veszhet el!” (Szent Ambrus)

A fenti mottó akár Bosák Nándor püspök atya szavainak summázata is lehetne: a közös ima, s egyáltalán az imádság a családok legfőbb összetartó ereje lehet(ne).

A püspök urat a Debreceni Kolping Család hívta meg a Hortobágyra, hogy előadást tartson a Család Éve alkalmából 2011. augusztus 27-én a Keleti Körzetből érkezett tagok számára. Előadása előtt a főpásztor szentmisét mutatott be a hortobágyi ökumenikus templomban, amelyen mintegy 70 kolpingtestvér vett részt. A hívek soraiban ült Hudson Judit, a Magyar Kolping Szövetség országos titkára is, aki a Kolping Szövetség üdvözlését adta át Budapestről. A templomban megtartott előadást ebéd követte a hortobágyi általános iskola étkezdéjében, majd megkoszorúztuk a Hortobágyra 1950 és 1953 között kitelepítettek emlékkeresztjét. Ezután ki-ki egyéni választása szerint gyönyörködhetett a vásári forgatagban vagy éppen az akkor zajló vadászati rendezvényekben.

Ez a lelkinap nem jöhetett volna létre az MKSZ anyagi támogatása (130 000 forint) nélkül.

A püspök atya jelképek köre szötte gondolatait a családdal kapcsolatban. Jelképes a helyszín, a „család” elnevezés és az időpont is. A helyszín: egy olyan ökumenikus templom, amely még ma sincs teljesen befejezve, állandóan épül-szépül az egyházmegyénk területén élő katolikus és protestáns testvéri összefogás jegyében. Így a családokban is szeretetteljes összefogásra, együttműködésre van szükség szülők, nagyszülők és gyermekek között, hogy a család harmonikus és boldog kapcsolat legyen. Ez a kapcsolat pedig igazán akkor élő, ha Istenre épül, amit sok imával érhetünk el. Ebben segítenek a Kolping-családok, amelyek már ne-

vükben is benne viselik a szót: család. A Kolpingmozgalom és az Egyház céljai tehát közösek.

Az ökumenikus templomban mindannyian láthattuk a falak fekete márványtábláin a kitelepítettek nevét. (A névsor sem teljes még!) Ez azt is

jelent, hogy az Egyház – akárcsak a Kolping családok – őrzik a hagyományokat, ami a világi családokban is összetartó erő.

Jelképes az időpont is. Augusztus 27. Szent Mónika ünnepnapja – emlékeztetett a püspök atya. Amint a napi evangéliumban Jézus feltámasztotta az asszony halott gyermekét, úgy „támasztotta fel” Mónika 17 évi kitaró imájával erkölcsi halálából fiát, akiből a későbbi Szent Ágoston lett.

Tartalmas, szép nap volt minden megjelent kolpingtestvér számára a II. Hortobágyi Lelkinap. Köszönetet mondunk a püspök atyának, a titkár asszonynak, a plébános atyának, a prézes atyának, minden kedves kolpingtestvérnek és a hortobágyi híveknek, hogy segítségükkel és jelenlétükkel megtisztelték lelkinapunkat. Mindannyiunk nevében külön köszönetet mondunk a Magyar Kolping Szövetségnek az anyagi támogatásért.

A Debreceni Kolping Család Egyesület nevében

DIAKÓNUSZENTELÉS NYÍREGYHÁZÁN

Bosák Nándor, a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöke diakónussá szentelte Kovács Levente Gyulát 2011. szeptember 10-én, Nyíregyházán a Kamilliánus Rendházhoz tartozó Szent László templomban.

Kovács Levente Gyula Erdélyben, Csík-szeredában született. 2005-ben lépett be a „Be-tegek Szolgái” Kamilliánus (MI.) Rendbe. Egy év próbaidő után noviciátusát Bécsben, a tartomány központjában végezte. 2007-ben tette le első ideiglenes fogadalmát, ezzel egy időben kezdte el teológiai tanulmányait Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. 2009-től teológiai tanulmányait Rómában, a Pápai Lateráni Egyetemen folytatja, ahol jelenleg 5. éves hallgató. 2010-ben Nyíregyházán tette le örök fogadalmát.

Kovács Levente Gyula (MI.) jelmondatául a rendalapító, Szent Kamill szavait választotta: „Bátorság kicsinyhitű, menj tovább... az én művem.”

Bosák Nándor debrecen-nyíregyházi püspök a szentmise homíliájában a felolvasott szentírási szakaszokra utalva elmondta, az öskeresztény közösség mindig nagy gondot fordított arra, hogy szeretettel vegye körül a rászorulókat, ezért a másik ember iránti szolgálat lényege

gesen hozzátartozott az apostoli küldetéshez. A hívek számának növekedésével a tizenkét apostol már kevés volt erre a feladatra, ezért választottak ki hét megbízható férfit, akik az ő nevükben és az apostoli szolgálat fényében arra kaptak megbízást, hogy gondozzák a szegényeket, a betegeket, az elhagyottakat és hirdessék Jézus tetteit. Őket nevezték diakónusoknak. Közülük az első, Szent István vértanú nemcsak a szolgálatát, hanem az életét is feláldozta.

Az egyház gyakorlatában a diakonátus szolgálat a papi rend első fokozata, amelynek iránya elsősorban a szeretetszolgálat, és mindaz, ami az egyházközösségben ehhez tartozik. A főpásztor kihangsúlyozta, hogy a kézrátételnek szentelő ereje van, akit felszentelnek, az nemcsak az emberi képességével áll a szegények mellé, hanem mindig Krisztust képviseli.

A szentelési szertartáson részt vett P. Leonhard Gregotsch (MI.), a Kamilliánus Rend oszt-rák tartományának főnöke, Kovács Levente Gyula hozzátartozói, a Segítő Nővérek, a „Szent Kamill Leányai Szerzetes Intézmény” tagjai, a Kamilliánus Családok tagjai és képviseltették magukat a helyi kórház orvosai, valamint a Kamilliánus Orvosok „Curate infirmos” Közössége is.

Kovács Ágnes

KOLPINGOSOK ABÁDSZALÓKON

A baktalórántházi Gróf Károlyi Klára Kolping Családnál hagyomány már, hogy minden év nyarán táborozni megyünk a fiatalokkal. A felnőtt tagok jól megférnek a juniorokkal, akik főleg az elsőáldozó és a bérmlakozó gyermekekből kerülnek ki. Így jutotunk el már több nevezetes helyre az országban. Az idei nyáron leginkább a pihenés volt a fő szempont, így az első napot Hajdúszoboszlón töltöttük, a kirándulás további három napján a Tisza-tó mellett Abádszalókon élvezhettük a nyári kánikulát.

Az esti koncerten élőben láthattuk és hallhattuk Wolf Katit, aki többek között az eurovíziós dalát is előadta. Egyházi tábor lévén nem hagytuk figyelmen kívül a saját és fiataljaink lelki épülését sem. Az abádszalóki római katolikus kis templom, amely a „Szent Kereszt megtalálása” titulust viseli, szép fest-

ményeivel, oltárképével igazi kis csoda. Falai régen láttak egyszerre ennyi fiatalot, mint amikor közel félszázán szinte betöltöttük a padokat. A plébános úr - öröme - még segítőkre is talált, hiszen hárman a fiatalok közül ministráns-szolgálatot is teljesítettek. Útban hazafelé betértünk Juhász Imre plébános atyához, aki Baktalórántháza után most Újfehértón hirdeti Isten ígését. Jó volt őt újra látni, a templom bemutatása, a közös ima és éneklés után igazi lelki tartalékokkal indultunk haza. Jövőre ismét szeret-

nénk hazánkban egy újabb, szép helyét megismerni. Köszönet illeti Minyáné Juhász Beáta, Kolping Családunk elnök-asszonyát, aki most is felvállalta a szervezőmunka oroszlánrészét.

*Kép és szöveg: Némethné Csubák Éva
A Gróf Károlyi Klára Kolping Család tagja*

SZEMÉLYI, TERÜLETI VÁLTOZÁSOK A DEBRECEN-NYÍREGYHÁZI EGYHÁZMEGYÉBEN

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegyében Bosák Nándor megyéspüspök 2011. augusztus 1-től az alábbi változtatásokat rendelte el.

Plébánosi fölmentések, áthelyezések, illetve kinevezések

Linczenbold Levente teológiai tanárt saját kérésére fölmentette a Polgári plébánia ellátása alól, és az Egri Egyházmegyében kap plébánosi kinevezést.

Pető István saját kérésére fölmentést kapott a Tiszaszalkai Plébánia vezetése alól és Debrecenben a Szent Család plébánián tölt be kiegészítő lelkesítő feladatot.

Kiss Zsolt Attila Tiszaszalkára, Kocsis Gábor Hajdúböszörmény-Balmazújvárosra,

Maga László Polgárra, Pankotai József Demecserre, Takács András Fényeslitkére kap plébánosi kinevezést.

Kápláni áthelyezések, illetve megbízások

Kálmán József Polgáron, Tamás László Újfehértón, Törös Ádám – hittanári megbízatásának megtartása mellett – Debrecenben, a Szent Anna Plébánián folytatja kápláni szolgálatát.

Nagy Csaba újmisé Mátészalkán, Rákóczi Jenő újmisé Rakamazon kezdi kápláni szolgálatát.

Tóth Lászlót – eddigi beosztásait megtartva – felmentette a Debreceni Egyetemi Lelkészség vezetése alól, és megköszönte áldozatos és eredményes munkáját, amelyet a Lelkészség szervezésével az egyetemi ifjúság körében végzett.

Csordás Gábor püspöki titkárt – eddigi beosztásának megtartásával – a Debreceni Egyetemi Lelkészség vezetésével bízta meg.

Bancsi Zoltán kisvárdai káplánt – eddigi beosztásának megtartásával – a Szent László Szakközépiskola és Általános Iskolában az iskolalelkesítő feladatok ellátásával bízta meg.

Papp Péter káplán részére 2011. dec. 31-ig tanulmányi szabadságot engedélyezett.

Mézes Attilának, tekintettel egészségi állapotára, tartós betegszabadságot engedélyezett.

Területi változások

2011. augusztus 1-től, Nyírbogát filiális egyházközséget Nyírbátortól Kállósemjénhez csatolta.

*Sajtóiroda,
Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye*

ÖRÖMHÍR

A Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye Lapja

Impresszum:

Kiadja: a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye
Felelős kiadó: Felföldi László püspöki helynök
Főszerkesztő: Kovács Ágnes
Örömhír Szerkesztőség: 4024 Debrecen, Varga u. 4.
Telefon: 06-52-530-451, 06-30-240-1482
E-mail: sajtoiroda@dnyem.hu
Nyomda: Rexpo Kft., felelős vezető: Rácz János